

Free Corvette

ZĂSTRAGĂL UIZIN

HOROR

UNICĂ... NU CUNOSC NIMIC COMPARABIL. (FRANK HERBERT)

ZĂSTRAGĂL UIZIN*

- Supravietuind Liceul ui -

* Prelucrare autohtona a cuvintelor "The Struggle Within" (eng.) - NA

Free Corvette

2

Zāstragāl Uizin

Prolog

În anul 1991, doua mari personalitati didactice ale Liceului de Informatica din Bucuresti s-au gândit, în limitele impuse de capacitatea lor intelectuala, sa le faca elevilor sai un lucru cât mai neplacut. Si atunci le-au facut o tabara. De ce au dat ele gres, astfel încât copiilor le-a placut în cele din urma tabara si cum s-a petrecut în detaliu fiecare amanunt veti afla daca veti avea inconstienta sa cititi cele ce urmeaza.

Din momentele imediat urmatoare taberei realizate de alfa si omega terorismului preuniversitar, pe numele lor de cod Ciurea¹ si Alba Neagra², am simtit continuu datoria apasatoare de a scrie o carte în care sa relatez umanitatii avide de inedit întâmplarile neobisnuite ce mi-au brazdat adânc personalitatea, în timpul acestei tabere.

Mi-am dat seama ca o istorie de dimensiunile celei de fata s-ar impune instantaneu în ierarhia celor mai cunoscute titluri ale literaturii SF si horror scrise vreodata si si-ar atrage astfel cele mai superioare laude din partea celor avizati, daca m-as putea exprima astfel, dând nastere unui monstru gramatical în favoarea unei idioate figuri de stil - si iata ca am reusit, dovada ca am si facut-o.

Apoi, în culmea înflăcării creatoare, m-am izbit frontal de un imens perete de lene. Lene ce s-a interpus între creion și hârtie, ori de câte ori am vrut să încerc transpunerea în elemente perene a acestei istorii. Lene ce a durat doi ani, timp în care, cu gratie și plecaciuni, s-a dat la o parte în fața sentimentului din ce în ce mai puternic ca e prea târziu.

Uitarea a început să-și facă apariția și, pe măsura ce timpul trecea, diversele evenimente petrecute în cadrul taberei își pierdeau liantul temporal.

Vreme de doi ani - și jumătate - m-am aflat în situația românului cumparator de dolari : în vesnic regret că nu a cumpărat dolarii *atunci*, când, iată, erau cu atât de mult mai ieftini decât în momentul de față. Însă tocmai această comparație cu fraierul român m-a determinat în cele din urmă să mă apuc de scris. Căci, întocmai cum cursul dolarului nu va scădea în veci, tot așa nici memoria mea nu va face vreun act de revenire, astfel încât momentul prezent este în continuare cel mai potrivit spre a o valorifica.

Anul 1993. Anul nasterii unei capodopere literare. Ministerul Învățământului editează caietul de activități recreative, informare politică și sport pentru clasa a II-a. În același timp, nimeni nu editează geniala lucrare „Zăstragâl Uizin“ care, după ce este scrisă

numai de autorul ei, este citita tot numai de acesta.

De aceea, cu sentimentul datoriei împlinite, pun la dispozitia ta, onorabile cititor, aceasta istorioara pe care, cel puțin mie, mi-o recomand cu caldura.

Din start trebuie sa precizez ca toate întâmplarile ce vor fi relatate au fost reale, astfel ca, spre deosebire de bestsellerurile lui Corut, aceasta povestire nu cuprinde nici urma de fictiune. Caracteristicile principale ale acestei nuvele, spre a o numi astfel cu falsa modestie, sunt subiectivismul si grosolanele exagerari facute în spiritul acestuia. Întrucât am avut onoarea de a fi erou direct si principal al întâmplarilor, am preferat povestirea la persoana I, spre a face evident „amestecul autorului în destinele personajelor“. Cu siguranta, trecerea timpului a adus un plus de stil în relatare, care mai umple din lipsa de fond, pe ici, pe colo.

Asadar, iata tabara de la Sinaia, din perioada 29 iulie - 4 august 1991, vazuta si traita de Corveta Întâiul³.

Cap. I : Persoanele

Sfârșit de clasa a 9-a, în Liceul de Informatica. Dezinteresul și dezmatul ridicate la rang de etică caracterizează o întreaga generație de „postrevolutionari“. Treapta a 2-a s-a abolit în mod democratic, deci până-ntr-o dată, mama-mama cât mai e ! Azi să ne distrăm, ca mâine cine știe ?

Să ne distrăm, căci, iată, nimeni nu ne poate opri. Într-adevăr, de profesori facem misto într-un ritm demential. Cu mici excepții toți cad în plasa. Trec în tagma celor „fraieri“ (la aia „deștepti“ e liniște la ora, s-aude musca bzzz).

Care sunt profesorii „fraieri“ de la noi din liceu ? Ei, asta-i ! Eu zic că numai vreo patru nu-s. Mai să vadă aspru muștră în fața colectivului profesoral pe motiv că instigă elevii la disobediță și numesc cadre profesoriale „fraiere“. Evident, fraier să fii să nu te prinzi la ce mă refer. Ca turnatori există destui, urechi care să nu-i asculte mai puțin.

Să revenim la tabără. Că s-a făcut o tabără. Cu Alba-Neagră și cu Ciurea. Pentru cine n-o cunoaște pe Ciurea, i-o recomand calduros că profesoara de engleză, gratis și acasă. Eu n-am avut-o, de-aia zic.

Totuși, cele două personaje se înscriu perfect

în categoria profelor „fraiere“. Înainte de a trece mai departe, as insista totusi asupra notiunii de „prof fraier“.

Un profesor fraier este acel profesor care o idee foarte buna despre sine, de obicei nefondata si care, ca urmare a aerului de superioritate pe care vrea sa-l degaje, se supune mistoului colectiv. Necântarindu-si cu atentie sansele, se angajeaza în disputa pornita si sfârseste prin a se enerva îngrozitor. Spre deliciul partii adverse, evident. Este oare acest deliciu o dovada de inconstienta ? În mod evident, atât da, cât si nu. Da, pentru ca un profesor nervos începe sa apeleze la autoritatea pe care i-o confera pozitia de profesor. Nu, pentru ca la profesorii despre care se stie ca apeleaza la asemenea mijloace nu se face misto. Am definit, deci, si categoria profesorului „nefraier“. Este acel profesor autoritar, însa în limitele parametrilor impusi de colectivitate. În masura în care se apuca sa strice unele ierarhii prestabilite prin compromisuri comune, în favoarea sa, trece automat în categoria profesorilor „ai dracu“ si atunci se lasa cu cauciucuri desumflate, geamuri sparte si saci negri de plastic în cap. Toate într-a 12-a (se stie).

Sa revin la profesorii „fraieri“. Sunt cei mai agreati de tineii elevi, datorita abilitatii acestora de a se

balansa în mod continuu între comic si penibil, fara a trece însa în agresiv. Si profesorii „fraieri“ se pot clasifica în doua : cei care, în final, intra în conflict declarat cu clasa respectiva, asa denumitii „prosti“ în adevaratul sens al deficientelor intelectuale pe care acest cuvânt îl are si cei care, în final, își recalculeaza sansele si renunta la a mai combate si devin asa-zisii profi „de treaba“ sau „dresati“.

Dintre profesorii „dresati“ ai acestui liceu as putea aminti, spre marea cinste a acestora, vreo 5-6, dar nu o fac de frica.

Ei bine, Alba Neagra si Ciurea faceau parte din categoria profelor fraiere în curs de dresare. Spun „faceau“ pentru ca una nu mai face cu noi si cealalta nu mai face cu nimeni întrucât a plecat din liceu. La plecarea din liceu era cu adevarat o profa „de treaba“. Pe vremea când au facut tabara însa, nu era nici macar dresabila. În argoul uzual, intra la categoria „NF“.

Domne, si tocmai astea doua se gasisera sa faca tabara. Bine, zic eu, Corveta, ce-i aia tabara, sau mai precis, ce-i aia tabara fara blatisti ?

Cap. II : Plecarea

Motiv pentru care, desi marcat de o tuse infernala (a se citi „magareasca“) zic acasa ca ma duc în tabara si pe 4 dimineata ma aflu în Gara de Nord, întreținându-ma cordial cu colegii mei neblatisti.

Bai, si când sa zic al doilea banc, vine Alba Neagra si, fara nici o schisma faciala, mi se adreseaza interogativ : ‘Tu ?’. Si apoi ridica sprânceana dreapta, semn ca a terminat. Cu greu, îmi revin din contemplarea sprâncenei ce se încapatâneaza sa ramâna imobila si raspund : ‘Stiti, am venit si io aici, ca io am pe cineva în Sinaia la care sa stau si am zis ca sa fiu în aceeasi perioada cu prietenii, colegii, fratii, parintii, bunicii si ma gândeam sa scap de nas, ca daca tot sunteti omul si locul nu se observa...’ etc, etc.

Culmea e ca nici nu minteam în totalitate. Cu trei ani înainte staturesem la cineva în gazda vreo luna, de unde se tragea nadejde ca as mai fi putut fi tinut minte în respectiva casa, daca nu de cele doua tinere femei, Oana si Silvana, care nu prea dadeau pe acasa, cel putin de fiul uneia dintre ele, Sebi care, aflat la o vârsta frageda de vreo patru ani, beneficiase din plin de „programele de soc“ pe care eu si cu varî-miu i le aplicam cu mare generozitate si în urma carora bietul

copil începuse sa nu mai doarma noaptea si sa nu se simta prea în largul lui nici ziua. Povestile cu lupi si balauri, urmate de exemplificari 3D cu mine în patru labe si cu o patura în cap în chip de lup avusesera menirea de a ne atenua din simpatia bunicilor lui Sebi, dar si de a ne asigura, speram noi, un loc bine definit în memoria acestora.

Asadar, în cazul ca nici o alta solutie nu s-ar fi ivit, as fi putut, teoretic, face cei aproximativ 8 km care desparteau casa acestora, aflata pe drumul spre cota, de Sinaia, de mai multe ori pe zi. Datorita experientei anterioare, puteam beneficia de cele câteva scurtaturi prin padure, obtinând astfel cam juma' de ora la coborâre si 45 de minute la urcare. Era totusi o solutie destul de neplacuta.

În ciuda oricarei logici, bâlbâiala mea pare sa aiba succes asupra sprâncenei aflate în suspensie, caci, iata, se misca. Încrêtindu-se si mai tare !!! Încerc sa-mi maschez spaima provocata de aceasta noua dezvelire a ochiului drept, de data asta aproape totala, si fac pe calmul.

În cele din urma, Alba Neagra oboseste sa-si mai mentina muschii faciali la asemenea tensiuni si rosteste, conspirativ :

‘Vrei sa stai cu noi ?’

Convins de inutilitatea unei posibile colaborari cu doamna, ma pornesc din nou :

‘Nu, v-am spus, am unde sa stau, doar drumul...’

Ma tintuieste cu o noua figura, mai încremenitoare. Ma întreb cât o fi exersat mastile astea si ma tem sa nu izbucnesc în râs, ca se duce totul dracu’.

‘Eu te întreb’, silabiseste, ‘vrei sa stai la noi?’

Bai tata, zic, e groasa. Bine cu de-a sila nu se face; hai s-o las sa-mi faca un serviciu, daca vrea neaparat. Dubios lucru însa. Alba Neagra, acest J.R. al liceului nostru, sa faca cuiva un seviciu asa, din senin.

‘Pai, daca credeti ca nu v-ar deranja...sigur... mi-ar conveni sa stau cu dumneavoastra... sa nu plec în fiecare zi... da’ io am unde sa stau !’

Vazând-o cum i se lumineaza toata fata, încep sa presimt ca n-am apucat-o bine.

‘Ca, zice, nici o problema, aranjez eu sa-ti dea un pat, platesti si gata...’

Asta era, deci ! Dintr-odata si-a elucidat misterul ! Carevasazica vrea niste banuti... Pai bine domne, ma gândesc, da’ io de ce n-am platit tabara ? Ca sa nu dau bani! De ce as baga eu bani în buzunarele care nici macar nu sunt în drept sa-mi faca astfel de servicii ? Poate ca, ajuns acolo, mai trebuie sa ma înțeleg,

tot fara nici o problema si pe bani, si cu cabanieru' si cu baiatu' lu' cabanieru' si tot asa, nu ? Nu tata, nu tine. Si atuncea poc, ma stranfulgereaza ideea care m-a marcat toata tabara : Ba, nene, asta nu crede o iota ca am unde sa stau în Sinaia. Da' nici nu poate dovedi ca n-am. Si nici n-am de gând s-o las. O sa-i zic pâna la capat ca am unde sa stau si la o adica trec pe la aia si oi vedea.

‘Nu, doamna, zic, lasati ca gasesc eu. Dar cu trenul ma luati ?’

‘Da.’

‘Bine, lasati asa.’

Pleaca Alba Neagra si, eliberat din interogatoriu, ma repornesc pe entertainment cu noua determinare de a nu le lasa pe profe sa fie la cârma destinelor mele în halul în care s-a dovedit a fi fata de cei din tabara.

Cap. III : Acolo

Dupa un drum cu minime evenimente ajungem cu totii în Sinaia. Aflu ca urmeaza sa stam tot pe drumul spre cota, motiv pentru care am pretextul de a ramâne în continuare cu tabara. La vreo 15 minute din oras, ajungem la vila „Vânatorul“. Impunatoare, aflata într-o curte imensa, vila avea doua etaje plus un fel de subsol în parte dreapta, datorat diferentei de nivel (pantei) în care era construita. Intrarea se facea prin lateral, printr-un fel de prispa de 3 x 3 m si înconjurata de un gardulet, totul de lemn. La fatada, parterul avea un balcon, ridicat fata de pamânt cu vreun metru jumate (usor de escaladat la o adica), la etajul întâi tot un balcon, care se înalta deasupra primului si se lega de acesta prin doua bârne de lemn, totul încrustat cu modele nationale frumoase. Etajul doi avea ca unica comunicare cu exteriorul un geam dublu.

Înauntru, un hol imens facea vila numai buna de-un bairam si chiar de mai multe. O scara interioara de lemn si scârtâitoare facea legatura cu etajele superioare, ce mai încolo si-ncoace, un loc numai bun de facut blatul.

Ne asezam care pe unde putem prin curtea vilei si continuam discutiile pe tema inexistentia care

se formase, timp în care, ca un macabru semn al predestinării, un câine vagabond îmi gineste o rola de cascaval și o manâncă integral. Îmi mai sting nervii bând din cutiile de Pepsi și de Bere pe care le aveam la mine de acasă, împreună cu Neamtu⁴, Cip⁵ și Bugiu⁶, eroi ceva mai principali în istoria taberei.

Următorul semn al dominației malefice pe care au urmat a o institui cele două cadre didactice preuniversitare vine sub forma unui zvon : „aaa, fetele separat și baietii separat“.

Cu toate că, din cunostintele pe care le detineam, consumul excesiv de alcool nu afectează mai întâi auzul, mă uit cu ură la cutiile goale de bere pe care le credeam responsabile de iluzia acustică a carei victimă credeam că am fost.

Totuși, nu peste mult timp, stirea apare în totalitatea absurdității ei, chiar din gura doamnei profesoare Alba Neagra. Se organizează un „careu“, în sensul că toți cei din tabără sunt strânsi la un loc în scopul de a li se face o comunicare. Amuzați de ideea de a ne strânge ca la clasă I, nici nu ne da prin cap importanța administrativă pe care aceste „careuri“ urmau să o aibă în desfășurarea taberei.

Comunicarea vine sub forma informării că unele dintre fete urmează a locui la o vilă ceva mai jos,

la „Izvor“.

Careul se sparge iar eu, sub pretext ca ma duc sa vad ce fac „gazdele“ mele, las rucsacul în grija lu' colegii mei si o iau în sus spre cota. Trecând prin dreptul casei critice, arunc priviri fugare spre înauntru. Nevazând pe nimeni, nici nu insist si îmi continui ascensiunea pâna obolesc.

Dupa vreo doua ore ma întorc la vila, unde colectivul taberei executase deja programul de masa de prânz si se afla în programul de letargie comuna. Aflu ca fuseseram cazati la etajul II, în camera a carui geam dadea înspre strada, deasupra balcoanelor.

Marcat de eternul spirit practic, montez walkmanul, amplificul lu' Neamtu si boxele si pornesc un Seek and Destroy⁷ la 2 x 15 W. Din curte primesc semne disperate ca certe dovezi ale receptionarii sunetelor, în timp ce podeaua vibreaza la unison. Mutam dulapul, noptiera si paturile, îmi instalez rucsacul, scot gemul , Bugiu se culca, restul mâncam.

Cap. IV : Nea Petrică

Nea Petrica ? Gazda noastra.

Si doamna ? Doamna, sotia lui.

Si dumneavoastra ? Si eu !!!

Vine doamna. Grasa, scunda, aroganta si cu totul antipatica :

‘Aicea sunteti un om în plus !’

‘Da, doamna, chiar asa e ! 3 paturi, dar 4 oameni, de unde rezulta ca un om e în plus ! Nota 10 ! Da, stiti, eu sunt în plus, dar nu stau cu ei, ca io am gazda mai sus, bla, bla, bla.’ Da’ ce, te-n-telegi cu nebuna ? Nu, ca sa-i vada ea pe aia 3. Ies din camera si astept sa numere. Numara, iese, intru si reluam masa. Casu’ ne cânta dovada vie ca Blitzkrieg si Am I Evil fac totusi parte de pe LP-ul „Kill’em All“⁸. Bugiu doarme. Pun Obituary⁹. Bugiu doarme.

Seara, primul contact cu Nea Petrica. Caram mataraia jos în holul mare, nu ne lasam intimidati ca n-avem priza, tragem de la etaj, dam drumul la muzica si gata bairamul !

Adica gata cu el, ca a venit Nea Petrica ! Niste racnete nedeslusite ne obliga sa întrerupem muzica si sa cautam mirati sursa lor. O chestie mica si fara par își face aparitia în mijlocul nostru, cu pretentia ca îi

facem praf vila si ca aicea nu-i discoteca ci vila unde vin oamenii la odihna ! Îl credem pe cuvânt ca vila îi apartine, de unde logaritmam rapid si obtinem ca el e responsabilul vilei.

Tocmai când ne pregateam sa-i aratam lu' Nea Petrica ca nu exista vreo lege în regulamentul de pe perete cu privire la pretentiile lui, apare pentru prima data în scenariu Ciurea, cu o avalansa ofensiva de cuvinte murdare la adresa lui Petrisor. Ei i se alatura Alba Neagra, lui i se alatura nevasta-sa. Urmeaza o cearta ca la piata, în urma careia, în final, ocolind cu dibacie paruiala, Alba Neagra trage concluzia de „s-a rezolvat : nu se poate“, urmata de pretentia de a ne culca în întregimea colectivului nostru. O prima întrebare se nastea în sufletul meu independent : de unde aceasta tendinta de colectivizare a bietilor taberisti, de monopolizare a întregii mase de 40 de copii ca un singur întreg, în directia unei unice actiuni comune ? Mai usor de manevrat, ma gândesc, dar de ce profesorul manevreaza elevul venit în tabara ? De ce organul urmareste infractorul ? De ce parintele dojeneste copilul ? De ce jumatate din populatia Londrei nu are unde dormi noaptea si este nevoita sa doarma ziua ? Iata idei ce ma framântau profund. Dar si mai profund ma chinuia ideea de ce Mona¹⁰ e cu Ciurila¹¹ ? Ei bine,

toate aceste întrebări aveau să-și găsească răspunsul în zilele următoare, și la momentul convenit le voi afișa la loc vizibil, așa ca fiecare cititor să semneze de luare la cunostință pentru fiecare răspuns în parte.

Cap. V : Revenge !

Convinsi deci (cel puțin aparent) de Alba Neagra, ne urcam în camera și încercam să ne găsim de lucru. Cum ? Geniul creator de idei nu se lasă niciodată așteptat în astfel de situații. Remontăm aparatura de făcut zgomot, fapt ce îl trezește temporar pe Bugiu, scoatem boxele pe culoar și reluăm Kill'em all-ul de unde ramăsese, de data asta la maximum.

Structura de lemn vibrează până în temelii, în timp ce aerul din interiorul vilei suiera în mod extrem de îngrozitor, terifiind pe oricine ar cuteza să-și parasească camera, din motive oricât de fiziologice.

Plecați „în turneu“, eu cu Neamtu și cu Cip mergem din camera în camera cerând mâncare și întrebând ostentativ dacă „nu-i așa că nu va deranjează ?“. Răspunsurile se constituie într-o majoritate zdrobitoare : „Da, nu ne deranjează“. O excepție însă tot apare, din partea unui cuplu de tinere fete (obisnuitul cuplu de fete, NF, nelipsit din nici o tabără), de unde se înregistrează chiar pretenția de a fi lasate să doarmă.

În entuziasmul momentului, nu ne lasăm, în mod evident, intimidati de aceste cârcoteli, continuând să tipăm cât ne ține gura că „asta-i discoteca pentru

Nea Petrica, pe care pâna la trei o vom tine tot asa“.

Înspaimântate în fata teribilei perspective de a nu dormi pâna la ora trei din noapte, membrele componente ale cuplului de ciudate descind în secret în apartamentul doamnelor profesoare, unde le pun pe acestea la curent cu ultimele evenimente ce au loc la etajele superioare ale imobilului la parterul caruia acestea au neobrazarea sa si doarma.

Dintr-un sentiment de profunda umanitate, având acea vesnica ureche plecata la nevoile, doleantele, convorbirile telefonice, ale oricarui suflet deschis descarcarii mutuale de pâra de genul careia posedau si fetele noastre, Alba Neagra simte ca este de datoria sa sa intervina si sa opreasca astfel nedreptatea ce se savârsea de mai bine de o ora într-o casa de oameni. Motiv pentru care, apare la ora 1, în toiul petrecerii, cu figura impunatoare a unui om vadit sculat din somn si cu tendinte la fel de vadite de a se culca la loc cât mai curând, si adreseaza întrebarea generica „A cui a fost ideea ?“. În ciuda evidentelor eforturi de a o imobiliza, sprânceană dreapta ramâne bleaga peste ochi, apasând pleoapele spre o pozitie atât de placuta, caracteristica somnului adânc de Alba Neagra.

Ca la o porunca împarateasca, cele 5-6 perechi de ochi prezente la chestionar se îndreapta spre mine

cu o evidenta inconstientizare a constientizarii gestului. În lipsa unei alte tinte spre care sa-mi îndrept, la rându-mi, privirea, ma uit la Alba Neagra în ochi si afirm, mânat de un adânc sentiment patriotic :

‘A mea, doamna ! Am considerat aceasta actiune ca pe felul nostru original de a ne razbuna pe Nea Petrica pentru ca nu ne-a lasat sa facem discoteca !’

Desi nu-mi dadusera lacrimile, o vad pe Alba Neagra cum se înduioseaza, probabil la amintirea patului care se racea asteptând-o si cum cu o ultima sfortare ma întreaba daca nu cumva ar fi cazul sa plec si eu la „gazda“ mea.

Mascându-mi pe de o parte surprinderea si pe de alta dezgustul, confirm parerea doamnei profesoare, ma îmbrac si, fara a face vreun gest conspirativ celor ce oricum stiau ca ma voi întoarce, ma alatur Albei Neagra în încercarea temerara de a coborî toate treptele pâna jos fara a omite nici una. Strabatem cu grija traseul în forma de melc, îmi iau la revedere de la ea si ies din vila. În spate aud cheia rasucindu-se în broasca. Deloc intimidat, o iau nitel în sus pe strada, unde trec pe lângă cuplul amagirii mele : Ciurila cu Mona, care se desfrâneaza liber într-un mod fatal. Îi salut, îi anunt ca Alba Neagra a închis usa si deci, ca sa se duca înauntru cât îi mai poate auzi batând la usa.

Ramân singur ca la vreo cinci minute, punând la cale planul diabolic de rapire a Monei din ghearele Ciurilai, dupa care revin la vila.

Dupa un scurt tur în jurul acesteia, descopar si ceea ce cautam : un geam deschis. Geamul, de vreo 30 cm latime si 1 m înaltime, dadea într-un corp sanitar [WC] adiacent camerei în care Alba Neagra si Ciurea își dormeau somnul de prima noapte. Atâtât si de perspectiva riscului, intru fara sa sovai prin geam, deschid usa si ma pomenesc într-un antreu, despartit de holul vilei printr-o usa puternic scârtâitoare.

Ca de obicei în momentele cele mai nepotrivite, tusea îmi da zdravan de furca si mi-e sa nu ratez actiunea tocmai acum. Dupa câteva minute de lupta cu respectiva usa am câstig de cauza, urc scarile trosni-toare spre camera destinata somnului meu, bat, intru si ma alatur conhabitantilor mei somnorosi întru bine-meritul somn de proaspat ajuns în tabara.

Cap. VI : A doua zi (Home alone 2 $\frac{1}{2}$)

Dupa ce, tusind si horcaind, ma chinuisem vreo juma' de ora sa adorm ca sa-i las si p-ailalti sa adoarma, nimeni si nimic nu a mai putut tulbura executia programului de somn. Dimineata însa, niste batai în usa ma obliga sa ma ascund dupa dulap. Gest inspirat, de altfel, ca Alba Neagra tocmai vroia sa vada „cum au dormit baietii“. Evident, ce o muncea cu adevarat pe ea era „câti au dormit baietii“, dar, întrucât dupa vreo doua raiduri oculare prin camera n-a reusit sa dea de nici un mine si cum de data asta am reusit sa nu tusesc, renunta la idee si pleaca, lansând invitatia-recrutare la masa. Si dupa masa, prin oras. Evident, asta tot cu colectivul, ca de-aia e tabara.

Prada unui moment de neinspiratie, ma ofer sa ramân în camera pâna vin ceilalti, eventual sa fac si ceva ordine. Le cer cheile si ma încui în camera, cu gândul la masa pe care urma sa o am din rezervele comune ale colegilor. Dau drumul la amplificator în surdina, manânc si încep sa fac ordine. Se stie ca într-un sistem lasat sa evolueze liber, entropia acestuia creste îngrozitor si se manifesta prin gradul de dezordine aferent. Desi lasasem camera în evolutie libera de mai putin de o zi, entropia își facuse zdravan de cap,

patrunzând și în capul meu, de unde îmi trimitea dureri de cap ori de câte ori contempnam peisajul înconjurator.

Înarmat totuși cu o energie fantastică, nestăvilită, dintr-asta, îmi investesc emcepatratul în izolarea compartimentelor entropice din camera, transformându-le în mici insule sporadice, spontane, haotice și singulare. Timp de vreo două ore mut muntii prin camera și observ că se face 1, motiv pentru care banuiesc că tre' să vina și Cip, Neamtu și Bugiu.

Între timp, în vila, liniște totală. Plutonul taberist plecase la acțiunea masă de prânz, așa că în toată vila mă aflam doar eu. Sau cel puțin așa credeam eu în momentul în care coboram scările scârțâitoare în ideea de a parasi imobilul. Moment în care mă izbeste vocea polifonică multilaringială și inconfundabilă a consoartei lui Petrisor (o să continui să o definesc prin intermediul relației de rudenie cu barbat-su, că altfel nu vad cum, neștiindu-i numele). Din fericire, nu mi se adresează mie, motiv pentru care încep să elaborez noi planuri de a urca înapoi câteva trepte, pentru a o putea auzi fără a fi văzut.

Într-o discuție cu alta gaită, pe care n-am cunoscut-o decât prin intermediul vocii specifice, îi povestea incidentele din noapte care tocmai se

încheiase. Noi, copiii de Bucuresti, eram, evident, descreieratii, golanii, etc., printre care doar eu ma evidentialam ca dement, în timp ce scumpele noastre profe întrau în aceeași oala cu noi sub denumirea generica de curve.

Aflu din aceeași discutie ca doamna nr. 2 se da drept profa la Balcescu*, ascult obisnuita prelegere ca „am si io copii, da nuu fac ei asa cevaaa“, dupa care devin martorul unei conspiratii. Pastrând proportiile nivelului intelectual al pseudoprofesoarei, orice bârfa se poate ridica la rang de conspiratie.

Zice doamna 2 catre doamna 1 :

‘Aaa, ia sa-mi spui tu mie cum le cheama pe alea doua, ca ma interesez eu de ele cine sunt si am eu grija sa nu mai fie !’

La care madam’ Petrica raspunde ca ‘Da ? Pai o sa le cer la toti buletinele, ca tre’ sa mi le dea, si-ti zic cum le cheama.’

Convins de importanta convorbirii intercepata si fascinat totodata de vocabular elevat etalat de distinsele doamne, ma plictisesc si încep sa urc scarile, care, evident, fac un zgomot infernal, acoperin accesele tusei, pe care reusisem, cu greu, sa o înabus.

Enervat ca e ora trei si ansamblul de copii tot nu s-a întors, dau drumul la amplificator si ma culc.

* Actualul Colegiu National Sfântul Sava - NA

Cap. VII : Ochiul si timpanul, inima si banul

Pe la patru, bataile insistente din usa ma readuc la realitate. Dupa ce îi înjur bine aflând ca au fost în oras si eu am stat sinistat între patru pereti, le povestesc conspiratia la care fusesem martor si iau hotarârea de a transmite avertismentul si profelor, calculând ca e mai rentabila o eventuala coalitie cu ele în dauna lui Petrica & Co., decât invers.

Motiv pentru care, când Alba Neagra vine sa ne întrebe „cine a fost în vila când am fost noi plecati ?“ îi spun ca io eram ala si o avertizez sa nu-si dea pentru nici un motiv buletinele, ca uite ce-am auzit.

Profund recunoscatoare, îmi multumeste acut pentru prevenire, dar mai are totusi o întrebare : pe unde am intrat eu de nu m-a vazut nimeni ? Îi raspund fara sovaiala ca pe geamul de la WC, raspuns care o satiaface pe deplin, întrucât gazda „ma si vazuse când am intrat“.

Ne despartim într-o atmosfera de totala cordialitate si mintea mea începe deja sa-mi alunece spre adevarata problema ce o aveam de lamurit : Mona cu Ciurila. Mona fara Ciurila. Mona cu mine. Iata o

înlantuire logica de etape care trebuie sa se produca neabatut. Dintr-o discutie confidentiala cu Ciurila iau la cunostinta de totala lui aprobare întru „rotarea cadrelor“, astfel încât eu sa ajung cu Mona si el sa ajunga cu Nana¹².

Rezolvata fiind treaba din partea lui, îmi dau seama ca, mai devreme sau mai târziu, schema logica pe care o aveam în veder va ajunge în faza ei finala.

Mona e deschisa oricaror discutii, dar are o evidenta schimbare de comportament în momentul în care trebuie sa ia hotarârea finala. Zice ca tre' sa discute ceva cu Ciurila. Sunt de acord ca tre' sa discute ceva cu Ciurila, asa ca ma duc în oras sa manânc o Pizza. Foarte buna, 45 de lei si mare cât toata farfuria.

Se pare ca cei 900 de lei cu care am plecat de acasa sunt într-adevar suficieni pentru sapte zile în anul 1991.

Ma plimb nitel p'în Sinaia si revin, aflând ca între timp tabara a mâncat de seara si Mona a vorbit de adio cu Ciurila. Brusc, relatiile interetnice devin mult mai calduroase, iar discoteca realizata la noi în camera vine sa întareasca aceasta afirmatie.

La o noua invitatie a Albei-Neagra parasesc pentru a doua oara resedinta si colectivul taberei, fara a avea cea mai mica presimtire a sumbrelor întâmplari

prin care aveam sa trec în urmatoarele 20 de ore.

Pornesc, asadar, îmbracat în blugi, T-shirt si geaca, cei 200 de metri în sus pe care îi am de facut înainte de a ma întoarce la vila. Pe cuvântul meu ca asa gândeam atunci...

Cap. VIII : Sinaia by night - horror în două părți

Partea I : Să fugi trei ore

Este aproximativ ora 9.30 seara. Nu stiu exact cât e pentru ca mi-am uitat ceasul în camera. Îmi vine greu sa stau degeaba asteptând sa se faca liniste în vila. Pe strazi, o pustietate sumbra specifica oraselor românesti trecute de lasarea serii. Luna sta plina deasupra si suplineste cu spor lipsa reflectoarelor. Chiar prea cu spor, pentru ca lumineaza fiecare coltisor. Cu mare efort, reusesc sa ma plimb vreo juma' de ora, dar când vin sunt rasplatit - o liniste deplina zace în toata vila. Luminile stinse, totul geme de inactivitate. Hotarât, ma îndrept spre geamul binecuvântat si dau sa intru. Mai dau o data sa intru, da' tot degeaba. Geamul e închis. Înjur în gând toata semintia feminina de pe pamânt si, luându-mi inima-n dinti, ma hotarasc sa intru pe usa. Cu mare precautie urc treptele de lemn si evident scârtâitoare care ma duc la veranda, strabat cu la fel de mare precautie veranda tot de lemn si tot scârtâitoare si ma aflu în sfârșit în fata usii. Apas încet pe clanta si când sa se deschida usa, hop ! Nu se

deschide. Si p-asta o încuiasera ! Mama lor de netreb-nice !

Deloc intimidat, cobor treptele pâna ajung în dreptul balcoanelor, de unde, cu pietricele, încerc sa contactez acustic pe cei dinauntru. Dupa câteva minute de chinuri, apar Laura si Ana¹³, pe care le pun urgent la curent cu situatia critica în care ma aflu si cu care stabilesc de comun acord ca nici ele nu poa' sa faca nimic. Diversele solutii cad pe rând din lipsa de fiabilitate. Chiar si cea cu cearceafuri înnodate si lasate în jos doua etaje, ca sa ma sui pe ele.

Totusi, vad eu, balconul se sprijina pe cele doua bârne de lemn pe balconul de jos, la care pot ajunge prin catarare relativ usor. Ma sui fara probleme în primul balcon, în niste scârtâieli groaznice. Atât de groaznice însa, încât n-au ramas neinterceptate, astfel ca, tocmai când sa escaladez pilonul de lemn, se aprinde lumina în hol, se aprind luminile afara si voci de Ciuri + Albe Negre se fac auzite. Disperat, ma dau jos din balconul cu pricina, nemaiavând grija sa ocolesc nimic în cale si cu unicul gând sa-mi scap pielea. Gândindu-ma ca mai am totusi o minima sansa sa nu fi fost vazut, ci doar auzit, ma strecor printre umbre, cu procentul în continua scadere de sânge în adrenalina si în cele din urma gasesc poarta. O deschid si ma furisez

pe lângă gard pâna când terminarea bucatii de umbra ma obliga sa intru în padure.

O vad pe Alba Neagra iesind în curte si inspectând, dupa care reintra în vila.

Revenindu-mi nitel din spaimetele extreme, am ocazia sa admir extaziat formele lugubre ale copacilor în bataia lunii, imagine datorita careia ma si expulzez repede din mijlocul padurii.

Având ca la vreo doua kile în plus în fiecare picior, iau hotarârea sa ma mai plimb nitel înainte de a încerca o noua tentativa de penetrare a fortaretei „Vânatorul“ si sa vad totodata daca nu pot gasi vreo alta solutie de a dormi. O iau pe strada în jos, spre cabana „Izvor“, încercând sa ma linistesc si sa-mi limpezesc mintea.

La „Izvor“, evident, gasesc usa încuiata. Posibilitatile de escaladare sunt însa putin sporite, datorita unei traverse de piatra înclinata, în forma de topogan, care face legatura între scarile de la intrare si balconul de la etajul întâi.

Multumit de constatare, ma gândesc ca cea mai buna solutie de a pierde timpul fara sa înghet e sa ma plimb. Asa ca o iau încet spre Sinaia, gândindu-ma la cei 900 de lei din buzunar si la gangsterii Bucegilor. Când ajung la pod, fac la dreapta si o iau pe strada

ailalta, care tot în Sinaia duce, da' habar n-am unde.

În scurt timp, vagile tentative de lumina dispar cu desavârsire și mă las cuprins de bezna rece în care cred că am Luna ca unic partener de coexistență pe strazile Sinaiei. Sau aproape. Uneori mai trece câte o umbră umană pe lângă mine și zic mersi că nu se apropie prea tare, fără a avea pretenția să o și vad la față.

Stârnesc însă toți câinii de prin curți, ocazie cu care află că-s tare mulți și pot studia fenomenul de amplificare în cascada a latraturilor.

În cele din urmă ajung în centru. Aici, cu totul alta viața. Lumini, mașini, smecheri misunând peste tot, dar nicaieri nici un bilet pe care să scrie „Vino, Radu și dormi“. Trec pe lângă impunătorul hotel „Sinaia“, sau cum îi zice și ajung la drumul spre cotă. Calculând eu că adunând cât am făcut la cât mai am de urcat da cam vreo oră, cu aproximație, o iau la fel de încet la urcare, sperând că așa mă mai încălzesc. Degeaba însă, că se face tot mai frig și geaca mea e tot mai depășită de situație. Și, evident, tusea îmi completează fericirea cu reprize puternice. Meditând la bucuria vieții de noapte în Sinaia, ajung în cele din urmă la fortareata. Îmi iau toate măsurile de precauție și intru în curte. Vila arată mai moartă ca oricând. E

evident ca toti s-au culcat, lafaindu-se cu tupeu la caldura si visând roz la idile tulburatoare, în timp ce eu am toate conditiile sa gândesc la rece orice si sa elaborez strategii de abordare a vilei.

Si încep prin a încerca usa, pe care o gasesc, evident, încuiata. Privind cu disperare la bârnele de lemn, ma gândesc ca si prin zid as intra mai usor decât catarându-ma pe ele si iau hotarârea ca mai bine dau întâi o tura de vila, searching for cine stie ce crapaturi prin care m-as putea infiltra.

Asa ca, încep sa ma tuptez pe lângă zid, încercând fiecare geam. Geamul meu, evident, închis. Geamul de la profe nu se încearca, se evita prin aplecarea trunchiului în fata corelata cu mentinerea ritmului de înaintare. Dau coltul. Aici nu mai seamana cu ce stiam eu. Toate geamurile închise, în schimb o groaza de balarii se împletesc armonios si consubstantia-lizeaza cu cele câteva fiare aruncate în sila acu' cine stie câti ani, facând înaintarea foarte anevoioasa si foarte zgomotoasa.

Mai cazând, mai tusind, reusesc sa dau si al doilea colt al vilei, abordând o latura la fel de ostila din punct de vedere al posibilitatilor de înaintare, dar ceva mai degajata ca traseu.

Totusi, e stiut ca beleaua vine tocmai când nu

te astepti. Un pas gresit, o spranga mai ochioasa, un zgomot mai strident si un cotet de al dracu' câine pus tocmai pe latura aia. Si unde nu începe potaia sa faca ca toti dracii, strofocându-se disperata în lantul în care noroc ca era prinsa, de rasuna toata parcela. Ocazie cu care își trezeste si toti fratii din amonte care, nemaibeneficiind de binefacerile vreunui lant, vin în haita si cu mare tambalau sa vada care-i treaba. E groasa, ma gândesc, si o tulesc într-un ungher sub scara de serviciu. Aia, nimic. Adunati în consiliu plenar, latra ca disperatii, reusind pentru a doua oara si în chip inuman sa trezeasca pe toata lumea din vila, inclusiv, evident, pe doamnele. Cele doua. Ele. Adica profele, si iar se aprind toate luminile, de data asta însa, parca mult mai ostentativ.

Aflat în imposibilitatea unei noi evadari în codru-i frate cu fugitul, încerc sa ma feresc cât mai tare din bataia oricarei priviri. Pozitia însa e al dracu' de vulnerabila, ca se vede de aproape oriunde. Si ma mai apuca si tusea ca o disperata.

Voci, pasi, chei rotindu-se în broasca, voci, pasi, patrulari, si eu aflat în imposibilitatea de a vedea orice, pentru ca nu pot vedea fara a fi vazut. Mai bine nu bag capul, decât sa risc vreo întâlnire de gradul 3. Auzul însa e încordat la maximum, prind orice

scârtâiala, orice soapta, orice adiere, mai-mai ca prind si imagini. Si nu-s' ce dracu' m-a apucat de-mi bate inima ca bagata în priza.

Îmi vad deodata toate planurile naruite, toata cupola aurita a alibiurilor mele prabusindu-se spectaculos într-o simpla luare de urechi si corijare în adevaratul spirit al disciplinei taberiene de tip Ciurea & Alba-Neagra.

Nu tu liberatate de exprimare, nu tu libertate de actiune, doar mergi „cu grupu” la masa, mergi „cu grupu” pe munte, mergi „cu grupu” la pipi, da raportul numarului de tusituri zilnic, stai la „careu” - auzi tu, careu ! Clasa a 9-a ! Doamne fereste ! Cine m-o fi pus pe mine sa vin în tabara ?

În cele din urma, câinii se potolesc si se repatriaza fiecare la locurile lor. Îsi facusera datoria, ca agitatie umana lasata în urma este de nedescris. Usile se deschid, se închid, pasii scârtâie peste tot si mai tot timpul ma astept sa vad un chip binecunoscut si sa aud o voce la fel de neplacuta, fie de sus, de la balustrada balconului, fie din dreapta, de lângă mine. Doar din stânga si din spate sunt acoperit.

Totusi, cineva acolo sus tine cu mine. Zgomotele se sting încet, încet, degenerând în sunete din ce în ce mai înfundate. Lumina însa ramâne aprin-

sa si cele mai sumbre închipuiri încep sa-si faca aparitia în creierul meu proaspat scapat de stresul urmaririi. Daca data trecuta mai trasesem sperante sa nu fi fost descoperit, în urma precedentei desfasurari de forte nu mai exista nici un fel de dubiu asupra gândurilor profelor.

Iau hotarârea sa astept cel putin o juma' de ora nemiscat, motiv pentru care ma înjur înca o data ca nu mi-am luat nici ceasul nici walkmanul. Cu un ceas la mâna, niste casti pe urechi si, cum aveam sa descopar mai târziu, o patura pe mine, n-as fi avut probleme pâna dimineata. Totusi, sa stai nemiscat o juma' de ora fara ceas e cel putin imposibil, asa ca iau hotarârea sa fredonez în gând o fata întreaga de Kill'em all. Renunt rapid la idee din considerente de memorie insuficienta si actiunea degeneraza în a fredona de cât mai multe ori Seek & Destroy, 10 minute 20'', treaba care da ceva mai multe rezultate. În curând însa, stereotipia începe sa ia locul contabilitatii si memoria îmi repeta doar refrenul la nesfârșit. Timp în care transpiratia acumulata de-a lungul evenimentelor se raceste, îngheata, ma îngheata, si abia în cele din urma dispare, lasându-ma într-o combinata stare de tremurare si tuse si fara cel mai mic chef de a fredona mai departe. Motiv pentru care iau hotarârea ca am stat suficient si

ca e cazul sa vad care-i mersul.

Întrucât luminile nu catadicsisera sa se stinga, banuiam ca Alba Neagra sta înauntru, asteptându-ma sa-i pic în gheare. La frigul pe care îl aveam în oase, mi se parea si mie unica solutie ramasa. O si vedeam stând confortabil în fotoliu, în timp ce eu intru spasit si înghetat, umilit si supus, dispus de a-i cere iertare si cazare. În sfârșit avea ce vroise : dobândise suprematia în lupta pentru libertate. Pusese mâna pe destinul meu pe care îl va putea alatura masei de taberisti. S-a zis cu plimbarile mele. S-a zis cu mistoul meu la adresa ei. M-a facut. A fost mai tare. Si tocmai când, distrus si spasit, vroiam sa-mi recunosc înfrângerea, dau sa deschid usa si nu mica mi-e mirarea când o gasesc ÎNCUIATA !!!

Deodata simt cum totul se naruie pe umerii mei. Frigul îmi intra mai adânc în oase, oboseala devine mult mai ofensiva, iar perspectiva petrecerii unei nopti în strada ma copleseste pentru prima oara.

Consternat si perplex totodata, încerc sa prind orice resorturi logice care sa justifice un astfel de comportament din partea profelor. Avusesera dovada clara ca mintisem, ca n-aveam unde sa dorm si ca, deci, unica mea speranta era sa prind un moment prielnic si un mijloc de a ma infiltra clandestin în vila. Ma aveau

la mâna lor. Nu trebuiau decât sa ma lase sa le pic în plasa. Si cu toate astea, usa ramâne încuiata pe dinauntru. Lumina deschisa era de fapt uitata. Sa fi avut inconstienta de a nu-si da seama ce-nseamna sa stai o noapte în geaca la zece grade, fara sa ai unde sa dormi ? N-as fi crezut. Acum cred.

Dintr-odata toate resursele mele energetice se concentreaza într-un puternic sentiment de ura canalizat fara nici un obstacol spre personalitatile celor doua figuri. Mintea începe sa trimita spre constient doar sumbre planuri de razbunare, uitând pentru moment de agresiunile fizice la care sunt supus. Frigul ma readuce însa repede la realitate si ma forteaza sa ma concentrez din spre solutii de a intra înauntru. În ciuda tuturor amânarilor, toate gândurile sfârsesc prin a converge spre solutia extrema : bârna.

Bârna. Ma catar din nou în primul balcon si ma pregatesc sa fac pentru prima data în viata o urcare pe stâlp de diametru 15 cm. Cert e însa, ca lucrurile pentru prima data în viata trebuie sa le faci în cu totul alte conditii decât înghetat de frig, mort de somn, racit cobza si cu perspectiva ramânerii unei nopti în strada. În Sinaia. În picioare. În sus, unica solutie : o sfortare, mâinile apuca zdravan bârna, picioarele se încolacesc, muschii se încordeaza si... totul se desumfla într-o

rusinoasa alunecare backwards.

Românul e nascut tenac; spune un cioroi de pe stâlpul de telegraf. Îl cred si mai încerc o data. Acelasi rezultat. Si înca de câteva ori - tot aia. Nu merge. Asa-mi trebuie daca n-am învătat de mic. Hotarât lucru însa, azi n-am noroc. Ma dau jos si o iau pentru a treia oara pe strada în jos, de data asta însa lipsit de orice speranta si mult mai înghetat.

Încerc sa ma încălzesc facând diverse sprinturi, dar e deja prea târziu : frigul a intrat prea adânc. Si, dupa cum ne învăta meteorologia, noaptea se tot raceste pâna dimineata.

Si acuma de-abia e... Cât e ? Haba n-am. Vreo doispe si ceva, banuiesc. Ca ceas n-am. Si pe la cât se face ziua ? Pe la 6. Ce dracu' fac eu 6 ore mort de somn ? Daca as fi fost cu înca cineva, de exemplu cu Mona, as fi avut ce face. Da' asa ?

Filozofez eu asa la nemurirea sufletului pâna ajung în dreptul vilei „Izvor“. Si acolo îmi amintesc : topoganul ! Înclinat la vreo 60°, n-ar fi trebuit sa fie o problema, decât ca daca as cadea de sus n-ar fi decât vreo trei metri si mai mult ca sigur m-as încălzi instantaneu. Vad o banca. Mai bine mai stau putin. Nu prea mult, ca înghet de tot. Ma scol si încep escaladarea. Un pas, doi, trei... merge destul de bine... Înca un pas, doi,

si - surpriza ! Cheia se rotește în broasca, usa se deschide si în cadrul ei apare o matahala de 2 x 2, cu intentia vadita de a-mi demonstra ca l-am sculat din somn.

‘Ce faci aici ?’, ma sfichiuieste cu un ton de „te-am prins !“.

Sar repede jos si încep sa-i bâlbâi :

‘Stiti, eu sunt din tabara... Adica cu tabara... si stau mai sus, la o vila... adica...’

‘La care vila ?’

Ma gândesc : bai tata, la cât sunt de adormit, mai bine-i zic adevarul, ca altfel ma prinde la sigur cu vreo minciuna.

‘Pai, la Vântorul...’

‘Si de ce nu te duci acolo ?’

‘Pai, sa vedeti, ca eu am zis ca am unde sa stau, da’ de fapt n-am, si acum au închis usa si nu ma mai primesc, si vroiam sa va-ntreb daca n-as putea cumva dormi aici, ca, stiti, mor de frig, etc. etc.’

Tipul asculta din ce în ce mai mirat confesiunea mea si în final adopta o figura fioroasa, zicând :

‘Cum o sa dormi aici ? În nici un caz ! Nu se poate asa ceva ! Du-te la Vântoru’ ! Nu ma intereseaza ! Sa nu te mai prind pe-aici !’

Când vad eu ca-i groasa treaba, îi cer scuze omului ca l-am sculat din somn si plec înjurându-l de toti Dumnezeii ca m-a lasat sa crap în Sinaia la ora unu noaptea.

Tot gândindu-ma eu ce sa fac, ma gândesc sa mai fac o descindere în oras, în cautarea vreunui hotel, ceva. De data asta nu mai aveam nici o solutie în minte. Somnul începuse deja sa-mi încetoseze luciditatea iar frigul depasise orice limite. Tusea se pornise mai al dracu' ca oricând si mi-era sa nu fac vreo podoaba de boala. Toate casele închise si hotelurile pe bani. Daca barem era o noapte de vara la Bucuresti, nu era nici o problema, ma culcam pe banca din curte de la „Izvor“ si n-aveam treaba. Dar asa, riscam sa ma scol în unghi de 90°.

În fine, ajung în Sinaia, unde viata e mult mai linistita decât data trecuta. Luminile au ramas, masinile s-au împutinat, dar oamenii au disparut cu desavârsire. Nici macar omniprezentii cocalari nu mai patruleaza. În fata hotelului doi politai fac de paza. Ma gândesc ca, la halul în care arat, nici nu am tupeul sa intru în hotel, ca ma iau aia la întrebări, ma mai duc si pe la circa ! Dincolo de perspectiva calduroasa de a dormi la caldura, nu e totusi o solutie prea fericita de a petrece noaptea. Asa ca ma plimb nitel prin fata

hotelului si o sterg, înainte de a atrage rpea tare atentia.

Pentru a doua oara urc drumul spre cota, marcat de o disperare ale carei margini se pierd într-o acuta nevoie de somn si într-un frig care a început sa muste din mine ca hapsânitatea aia de catel din rola mea de cascaval.

Merg eu ce merg si ma trezesc din nou la „Izvor“. Lipsit de orice forta de a avea vreo initiativa, ma trântesc pe banca si ma ghemuiesc cât pot de tare.

Partea a II-a : Să stai cinci ore

E de necrezut cât poate sa se dilate timpul atunci când ajungi cu adevarat sa-l simti. Numărând fiecare secunda, ma gândesc cu groaza la conditia detinutilor care cu siguranta trebuie sa fie cu mult mai grea decât sa stea pe o banca murind de frig. Si iarasi n-as fi crezut ca de frig nu poti sa adormi. O noapte plina de revelatii, noaptea asta. Desi nu e nici urma de vânt, frigul îmi intra printre scândurile bancii direct în coaste, în timp ce jumatarea stânga a corpului e expusa direct la înaltimea vazduhului. Asta da efect de sera, ma gândesc. Daca nenorocitii aia de la Cernobâl nu se apucau sa faca catastrofe, acum aveam si noi patura noastra de ozon, protectoare. Asa însa, trebuie bietii

oameni care dorm pe banci sa moara de frig, izolati si izgoniti de ignoranta umanitatii. Caci în ciuda oricaror calamitati naturale, raul cel mare tot în fiinta umana se strânge. Tabara mi-a trebuit, Alba-Neagra mi-a trebuit, uite-ma ! Asta sunt, victima a ambelor !

Tresar, realizând ca reusisem sa atipesc. Cât timp oi fi dormit ? Cu siguranta nu mai mult de 10 minute si sunt bocna. Cu greu, ma scol de pe banca, simtind fiecare muschi si fiecare articulatie cum refuza sa se muleze pe piesa analoaga. Optimist fiind (pe vremea aia) ma bucur ca totusi nu ploua, pentru ca în caz contrar as fi sfârsit cu siguranta la Urgenta. Si asa bruma gasise de cuviinta sa mi se bage în haine, asa ca portia de ud mi-o luasem.

Era clar ca trecusem de faza în care te mai poti încalzi. Efectiv simteam ca frigul vine dinauntru si nu dinafara corpului. Cu greu, fac câtiva pasi si îmi dau seama ca nu mai sunt în stare sa ma culc a doua oara pe banca. Mai bine cad din picioare, decât sa întepelesc din nou acolo. Ies pe porta si o iau împleticindu-ma pe strada, cautând din casa în casa o usa deschisa.

Prima casa e în spirit local : ferecata în întregime. Ies si intru în a doua curte. N-am mai mult noroc. A treia casa arata ceva mai important. Trebuie

sa fie ceva proprietate personala, nu cred ca e vila. Apas clanta si... minune ! Usa se deschide ! Intru si ma simt dintr-odata împresurat de o relativa caldura pe care o înmagazinez cu nesat. Pe jos e gresie, asa ca barem nu scârtâie. Niste scari duc la etaj. La o adica as putea dormi pe ele. Tot e ceva, decât sub cerul liber. Sa vad însa ce-o fi sus. Urc cu grija fiecare treapta si sus dau de un coridor asemanator cu cel de la parter, dar cu lumina aprinsa si cu o usa deschisa. Intru, si ce-mi vad ochii ? (Ce, ce ?) Minunea Domnului ce-mi iese în cale : o camera de baie. Tot felul de accesorii p-acolo, în mijlocul carora troneaza impunator si oarecum extrem de îngrozitor un cazan cu diametrul de vreun metru jumate si înalt de vreo doi. Daca n-as fi avut ceva asemanator dar la scara mult mai mica acasa, cu siguranta m-as fi speriat si as fi fugit pe scari. Asa însa, am stiut imediat ca poate contine chiar apa calda si ma reped cu palmele pe el. Culmea e ca am si noroc ! Desi nu în întregime, totusi în treimea de sus apa mai e calda. Calduta, mai precis. Deci, desi pâna la piept era gheata, aveam totusi posibilitatea sa-l îmbratisez si sa-mi lipesc fruntea totodata de el, în vederea obtinerii unei suprafete cât mai mari de corp în contact cu cele aproximativ 25 de grade Celsius care izvorau din cilindrul izbavirii mele.

Dupa ce reusesc sa-mi aduc palmele la o temperatura care sa le permita sa se miste, îmi schimb pozitia si pot privi pe gemuletul prin care se vede exact Luna. Din nou încep sa ma napadeasca gândurile, pe masura ce somnul își cere drepturile din ce în ce mai insistent.

Facusem totusi un mare progres. Desi nu puteam sta jos, totusi obtinusem un minimum de caldura, daca nu direct în tot corpul, cel puțin indirect prin pase energetice de la mâini si cap în jos. Era în sfârșit o solutie. Puteam sa-mi petrec noaptea aici. Era o chestie. Singurul inconvenient major ramânea lipsa oricarui mijloc de a aprecia scurgerea timpului. Neavând nici o idee asupra orei, trebuia în mod firesc sa astept sa se lumineze. Si e groaznic sa astepti nemiscat fara sa stii cât. Mai ales în picioare. În scurt timp simt cum mi se întepenesc picioarele si cum oasele îmi intra în muschi, cu o durere teribila.

Ma despart pentru moment de cazan si ma asez pe marginea cazii. Din pacate însa, cada e de fier si deci îngrozitor de rece. În scurt timp frigul devine mai puternic decât oboseala, motiv pentru care îmi reiau pozitia la cazan.

Ma gândesc, nu fara oarecare frica, la ce s-ar întâmpla daca s-ar trezi vreunul din locatari. Cred ca

m-as ruga de el ca de nu stiu ce ca sa ma lase sa stau în vila. Da' daca dau de vreun disperat ca ala de la „Izvor“ ? M-arunca dracu' în strada si acolo sa vezi nenorocire ! Doamne fereste ! Mai bine doarme acolo linistit decât sa ajung sa-i spun si lui povesti.

Din pacate încep sa simt si aici frigul reinstalându-se în maduva oaselor de unde îl pacalisem pentru câțva timp si serviciile cazanului devin din ce în ce mai neîndestulatoare pe masura ce caldura cedata mediului si mie se materializeaza într-o continua scadere a temperaturii apei dinauntru.

Afara, luna a iesit din cadrul geamului, iar bezna ramâne totala. Sa fî trecut vreo ora, ar însemna sa mai am patru. Gândul asta ma distruge. Efectiv simt ca nu ma mai tin picioarele si capul îmi cade de somn, asa ca renunt din nou la cazan si încerc sa-mi gasesc un loc pe trepte.

Ma asez pe treptele de ciment si ma sprijin de zid, încercând sa adorm. Zadarnic însa, pentru ca nu pot încalzi nimic în jur cu propria-mi caldura.

Încerc sa nu ma mai gândesc la ce i-as face lu' Alba-Neagra daca as vedea-o, dar nu-mi pot împiedica gândurile sa zboare spre ce o sa fac eu de acum înainte. Eclar ca nu mai pot dormi în tabara. Dar unde ? Sa ma duc la gazdele mele de acu' trei ani - mai

mult ca sigur ca nici nu m-ar recunoaste. Dupa ce ca am crescut cu 20 de centimetri, am si parul mai lung cam tot cu atâta.

În fine, astea se vor rezolva dimineata, dar pâna atunci mai sunt cine stie câte ore ? Vad ca nu mai sunt în stare sa fur noptii zece minute de somn ca pe banca, în schimb simt raceala treptei cum se urca în corp, undeva mai sus de diafragma.

Nici de cântat nu mai pot, pentru ca creierul se afla într-o toropeala totala. Si totusi pe trepte nu mai pot sta. Cel putin pentru moment. Trebuie sa mai iau caldura. Ma duc la cazan, pun palmele pe el si ma sprijin cu fruntea pe partea de sus. Caldura îmi patrunde prin cap, dezmortind tot ce gaseste pe acolo. Îmi e imposibil însa sa ma mai încalzesc de la piept în jos. Ma simt ca prins într-o banchiza polara.

Pe geam, nici o schimbare. În vila, nici un sunet. Totusi, asa sprijinit în frunte, ar fi o pozitie odihnitoare. Închid ochii si încerc sa nu ma mai gândesc la trecerea timpului. Treptat, îmi alung si celelalte gânduri si ramân într-o stare de hibernare, undeva între trezie si somn, simtind ochii cum ma sageteaza de oboseala. Totul e liniste în jur. Cu ochii închisi, ma cufund într-o pseudolume a viselor. Nu dorm, pentru ca percep tot ce se întâmpla în jur (în jur nu se întâm-

pla nimic). Totusi e o stare în care organismul se odihnește. Sau cel puțin parti din el . Saracii cai ! Daca asa dorm ei în fiecare noapte, tare grea viata tre' sa aiba ! Oricum pentru mine era o experianta inedita sa dorm în picioare. Un lucru e sigur : e frig în Sinaia, noaptea !

Si totusi se pare ca ultima metoda a dat ceva mai multe roade, pentru ca ma trezesc din hibernare si apreciez timpul scurs ca la mai mult de o ora.

Pe geam nu a intervenit vreo schimbare, dar în picioarele mele s-a petrecut o adevarata metamorfoza. Respectiv, genunchii au disparut din punct de vedere functional ca articulatie a membrelor inferioare si functioneaza doar ca decor.

Si totusi, trebuie neaparat sa ma asez undeva, asa ca îmi reiau locul pe scari, unde nici macar nu mai simt raceala gresiei. Încerc sa ma afund în aceeasi stare de letargie, dar lipsa metalului cald nu poate fi suplinita nici macar de pozitia atât de confortabila. Cu toate astea însa, mai omor vreo juma' de ora si asa. Într-un total vid de gândire. Creierul refuza sa mai fabrice gânduri. De altfel, se afla în niste conditii ideale de conservare. Daca as bea si ceva formol, as putea astepta linistit sa ma gaseasca arheologii.

Cu ultimele resurse, ma ridic de pe scari în

niste dureri cumplite si ma fixeaz pentru a treia oara în cazan. Ma gândesc ce m-as fi facut fara el. Cu siguranta m-as fi ales cu o boala pe masura. Nici asa nu stiu daca scap. Tusea s-a calmat, probabil de la frig, dar nu ma amagesc cu gândul ca ar fi trecut.

Simt cum si ultima bruma de vointa mi se scurge din corp. Numai instinctul de conservare ma împiedica sa ma prabusesc. Nu mai am notiunea timpului, tot ce stiu este ca trebuie ca pe geam sa zaresc o nuanta mai deschisa decât bezna actuala. Probabil ca doar vederea acestei nuante mi-ar da energie suficienta pentru a putea supravietui. Este unicul gând : o nuanta mai deschisa. Sunt ca hipnotizat sau drogat, autosugestionându-ma cu aceasta unica imagine : o nuanta mai deschisa. Deziderabilitatea ei este suficienta pentru a o face apoi sa se amplifice si astfel sa persiste. O nuanta mai deschisa, singurul element care ma poate scoate din aceasta stare. O stare de autoconservare, în asteptarea reînvierii, asemeni copacilor care asteapta primele raze de soare ale primaverii, care sunt însasi sursa necesara supravietuirii ulterioare.

Într-un târziu, când pleoapele se deschid mecanic pentru a nu stiu câta oara si informatia cromatica se transmite subconstientului si este interpretata de acesta sub forma de bleumarin închis, simt

deodata cum tot corpul e strabatut de fiorul emotiei creatoare, de germenii geniului si energia dezvoltata se concentreaza într-o avalansa de felicitari pe care mi le adresez pentru performanta de a fi terminat viu o noapte la 15°C.

Se pare ca mai tre' s-astept pâna se face ziua cu adevarat, însa ce mai conteaza o ora la atâtea ? Cerul se deschide la culoare, sadic de încet, dar continuu, si în cam juma' de ora simt ca nu mai rezist sa stau nemiscat, motiv pentru care ies din vila si încep sa ma gândesc unde m-as putea duce, presupunând ceasul ca fiind vreo sapte. Ma mai plimb eu nitel si deodata vad o pata umana neagra pe fundalul gri al strazii. Ma reped la bietul om si-l întreb cât e ceasul.

‘Cinci si un sfert !’, zice tipul, dupa ce se uita la ceas.

Lovit pâna în adâncul sufletului de aflarea tragicei realitati, nu mai apuc nici sa-i multumesc si-mi pun toate sperantele în Posta din Sinaia care mi s-ar fi parut posibil sa se deschida la sase. Posta e o institutie matinala, ma gândesc. O iau la fuga pe strada si în scurt timp ajung la Posta. Închisa, evident. Orar n-are, asa ca ma refugiez în intrândul dintre usa exteriora de sticla si deschisa si usa interiora, tot de sticla, dar încuiata, asteptând sa se deschida. Oricât de

putin ar fi fost mai cald, totusi era un loc retras si baremi nu batea vântul care între timp se si pornise. Nu apuc eu sa stau 30 de secunde ca apare de cealalta parte a usii interioare o creatura facând semne disperate din toate extremitatile organismului din care pricep ca vrea sa ma car de acolo. Degeaba îi explic eu ca vreau doar sa stau, inteligenta lui se înscrie perfect în media montana carpatina româneasca. Cu o ultima bruma de bunavointa, îl întreb la cât se deschide posta, la care îmi raspunde la fel de ostil :

‘La 9 !’

Cap. IX : Morning has broken. Degeaba însă.

O noua lovitura, ce nu parea însă sa fie si ultima. Pornisem cu stângul în noaptea asta, era clar.

Deodata îmi vine ideea ca as putea gasi vreun bar deschis mai de dimineata si o iau spre gara. Dupa scurt timp si dau de o firma pricajita pe care scrie „Non Stop“. Înjurând ca nu dadusem de ea cu sase ore mai devreme, intru si îl întreb pe barman daca n-are ceva cald. Evident, n-are. Totusi, ma lasa sa stau la o masa. Desi plin de fum si de vapori de alcool, barem e în sfârșit un loc cald unde pot sa stau jos. Si cu un ceas la care pot sa ma uit.

Între timp trag cu urechea la discutiile vecinilor de masa, ocazie cu care aflu preturile la camerele de hotel, aventurile respectivilor din noaptea precedenta si cam tot ce tine de viata nocturna a orasului.

Astept pâna se face sapte fara un sfert, dupa care plec din nou spre vila, sa-l întreb pe Neamtu ce se mai întâmplase dupa marele scandal de azi-noapte.

Ajuns la vila, aspectul ei interior e neschimbat, în sensul ca nimeni nu s-a sculat înca. Reiau bom-

bardamentul cu pietricele asupra geamului si într-un târziu reusesc sa-l fac sa se deschida . Apare, culmea, Bugiu :

‘Bai, e groasa treaba ! A zis Alba-Neagra ca te trimite la Bucuresti !’

Îmi trebuie câteva secunde bune pentru a-mi reveni din soc. La asta chiar nu ma gândisem. Nu-mi mai trebuie însa secunde suplimentare spre a-mi da seama ca de fapt pretentia era absurda. De vreme ce eu nu apartin de tabara e clar ca nici Alba-Neagra, nici Ciurea si nici altcineva din tabara nu are nici un drept asupra mea. În afara politiei, as zice ca nimeni din oras, chiar.

Totusi, vazând gravitatea figurii lui Bugiu si îngrijorarea pe care în mod sigur i-o împartaseau si colegii de camera, îi zic sa-l scoale pe Neamtu si sa-l trimita imediat 100 de metri mai sus pe strada, unde puteam sta de vorba fara a fi vazuti de nimeni si sa-mi aduca si ceasul.

Dupa care dispar, muncit de noua problema aparuta. Era clar ca daca mi-as gasi undeva sa stau, n-as mai avea nici o treaba cu tabara. Asta însa implica obligatoriu contactul cu virtualele gazde ale mele, familia... cum îi zice ? Dupa vreo zece minute de conexiuni si rationamente logice ajung la numele de

„Bujor Brândus“, pe care-l si autentific imediat ce îl obtin, datorita calitatilor lui original-umoristice intrinseci.

În scurt timp apare si Neamtu care, desi chior de somn, totusi se sperie de halul în care arat, motiv pentru care trebuie sa-i povestesc foarte pe scurt ultimele ore. Dupa care aflu si cealalta parte a povestii, respectiv enervarea fara precedent a Ciurei + Albei Neagra cu privire la „obrazniciile“ mele si Neamtu îmi certifica hotarârea acestora de „a ma sui în tren spre Bucuresti“. Ocazie cu care îi spun sa nu-si faca nici o grija ca am eu si asa destule si îi dau întâlnire mai spre prânz, dupa ce voi fi rezolvat câte ceva din probleme.

Dupa care pun ceasul la mâna si ma pun pe urcat drumul spre cota, gândindu-ma cum dracu' sa îi fac eu p-aia sa ma recunoasca si, recunoscându-ma, sa ma si cazeze. De asemenea, ma rog ca dom' Bujor sa nu se fi prapadit între timp, având în vedere vârsta înaintata pe care o detinea în urma cu trei ani.

Ajung în fata vilei si intru în curte. Dupa ce ocolesc juma' din ea, ma aflu în dreptul usii din spate, de unde se pot auzi printr-un geam alaturat zgomote de la bucatarie. Îmi fac curaj vreo juma' de minut si sun. Usa se deschide si ma vad nas în nas cu Oana, mama lui Sebi.

‘A, saru’ mîna ! Nu stiu daca ma mai cunoasteti...’

‘Nu !’

Bun ! ma gîndesc. Prima craca mi-am taiat-o.

‘Am stat la dumneavoastra acu’ v-o trei ani si probabil de-aia nu va mai aduceti aminte. Eram mai mic, desigur.’

‘?!’

‘Stiti, am stat aici cu varî-miu, cu bunica-meaa...’

‘Da, nu-mi aduc aminte...’

‘Ma rog... Nu stiti, domnul Brîndus e acasa ? Domnul Bujor Brîndus...’

‘Domnul Brîndus a murit anul trecut !’

Ultima craca s-a rupt de la sine ! În cadere libera fiind, încerc sa-mi exprim regretele prin cuvinte... Dupa care, vazînd ca tipa se uita tinta la mine cu privirea tipica de om care mai are si altceva de facut, renunt si-i zic :

‘Bine , io atît am vrut, sa trec pe-aici sa vad ce mai faceti, ca eram prin zona, da’... Bine, ma scuzati, saru’ mîna !’

Usa se închide iar eu ma gîndesc cum sa ma dau cu capul de pereti fara sa ma doara ! Unica mea sansa de a scapa din gura profelor se dusesese si mi-o

ratasem cu mâna mea. O iau încet pe drum în jos, încercând zadarnic sa întorc situatia pe toate fetele, în cautare de noi solutii. În cele din urma ma dau batut si, extenuat, iau hotarârea ca în halul în care ma aflu unicul remediu este sa manânc. Altfel vezi lumea cu burta plina, afirma Bach la un pahar de bere, si eu sub-scriu.

Ma înfiintez la Pizzerie si comand un adevarat festin, cuprinzând alaturi de farfuria de pizza si un pahar de suc, precum si un tacâm complet, precum si, dar mai ales, pentru ca de altceva nici n-aveam bani.

Prelungesc la maximum extazul savurarii retetei locale dar în cele din urma furculita se zbate frivola pe suprafata chelioasa a farfuriei, în timp ce ultima înghititura de suc se prelinge prin tubul digestiv într-o discretie totala.

Cap. X : "Totusi Dumnezeu există"

Corvetă

Miracolul însa s-a produs. Deodata realitatea se schimba, creierul se oxigeneaza si ideile încep sa apara. Lumea capata contur, conturul capata relief, iar relieful capata valente stilistice neasemuite, inducându-mi convingerea ca unica solutie e sa ma duc din nou la madam' Brândus si sa-i zic ca n-am unde sa stau si ca sa-mi dea un pat. Motiv pentru care reiau urcusul de juma' de ora si reajung în fata usii de lângă bucatarie. Sun si în usa apare o baba sbatrânicat.

'Saru-mâna, o caut pe doamna Oana...'

'Oana ? Pai Oana e în America de doi ani !'

Profund buimacit, îmi revin instantaneu, dându-mi seama ca de fapt tipa cu care vorbisem eu era sora Oanei, Silvana, pastrându-si totusi calitatea de mama a lui Sebi.

'A, atuncea sora ei, cea bruneta...'

'Silvana ? Da, da' a plecat la servicii ! De ce ?'

Îi povestesc pe scurt care-i problema mea si o întreb pe batrânică daca nu m-ar putea caza. Îmi raspunde ca ar vrea da' n-are cum, ca le-au venit în vizita nu-s ce rude si au toate camerele ocupate. Dar

aflu, spre marea mea satisfacție, ca Silvana lucrează ca receptionera la un hotel, însă probabil ca nu o voi găsi acolo până la prânz, întrucât e „la școală“.

Multumesc îmi frumos și o iau în jos din nou, după indicațiile primite, în căutarea hotelului cu prețuri mici. După ce ocolesc de vreo două ore toată Sinaia, ajung la hotel, de unde aflu că de fapt Silvana are o zi la alt hotel, cu vreo 200 de metri mai sus. Mă duc la al doilea hotel de unde primesc indicația de a mă întoarce la primul. Confruntând cele două informații cu receptionera îmi dau seama și misterul : e „la școală“ și vine pe la 12.

Extaziat în fața necesității de a reveni peste trei ore, îmi aduc aminte de bipeditatea poziției în care mi-am petrecut noaptea și caut o parcelă de iarbă mai la soare ca să dorm. Îmi potrivesc ceasul pentru ora 12 și mă cufund într-un bine meritat somn de dormire. Fără vise. Doar cu o căldură plăcută în jur și un vânt afrodisiac brizându-mi tegumentul extenuat.

Trezit brutal de strigatele orologiului portabil, am posibilitatea să apreciez toate binefacerile dormitului cu ochii în soare, încercând să disting obiectele în verdele omniprezent care mi-a invadat retina. Pe măsură ce contrastele se mai accentuează, îmi reiau drumul spre hotel și în final, cu vederea complet refa-

cuta si în deplinatatea fortelor fizice, ma aflu din nou fata în fata cu Silvana, despartiti doar de tejgheaua receptiei.

‘Saru’ mâna !’

Îmi raspunde foarte bine dispusa, cu o clara intentie de a afla ce vreau sa-i spun. Încep eu sa-i turui ca de fapt azi dimineata venisem ca aveam o problema, ca am venit cu o tabara, cu blatul, si ca n-au vrut sa ma cazeze si ca am dormit o noapte-n strada si m-am gândit ca daca m-ar putea ajuta, sa-mi gaseasca o camera unde sa stau, de fapt doar sa dorm, ca nici nu deranjez si asa mai departe.

Foarte impresionata de povestea mea (întrerupta doar de un telefon la care a vorbit vreo zece minute cu cineva care parea a fi barba-su’), ma întreaba rîzînd de ce nu i-am zis de prima data, dimineata, si zice ca ar avea o camera, dar e de doua paturi si deja sta un mos în ea. Îi zic ca din partea mea nu e nici o problema si tipa îmi cere buletinul ca sa-mi faca chianta. Îi zic ca n-am buletinul la mine, dar ca în vreo douazeci de minute l-as putea aduce, motiv pentru care ma întorc la „Vînatorul“, îl contactez în secret pe Neamtu, intru în posesia buletinului si ma reîntorc la hotel.

În cinci minute devin posesorul unei diagrame

prin care se certifica posibilitatea mea de a dormi trei nopti, la 70 de lei pe noapte, în respectivul hotel. Îi multumesc eu vreo juma' de ora tipei si plec triumfator spre vila taberei, în vederea aprigei confruntari cu cele doua profe.

În ciuda gravitatii situatiei, nu mai am nici o grija, beneficiind de dovada clara a unui loc unde sa stau, ba chiar ma simt si mai important, caci tocmai obtinusem o noua pretioasa si foarte eleganta victorie în duelul pentru suprematia propriului destin cu profele.

Cap. XI : Furtuni în pahare cu apă

Intru plin de mine în curtea vilei si ma trezesc nas în nas cu o Alba-Naegra sadic zâmbitoare si în plenitudinea calitatilor sale distructive.

‘Cred c-avem ceva de discutat !’

‘Pai, si io cred.’

‘Te rog sa-mi explici ce-a fost aventura de azi-noapte !’

‘A, pai nimica doamna, sa va spun : ieri a fost ziua unuia dintre noi (într-adevar cu o zi înainte fusese ziua unui tip). Si cum dumneavoastra ne-ati spus sa ne culcam, noi am vrut sa continuam în liniste petrecerea, fara sa stiti. Dar când m-am întors usa era închisa si am încercat sa intru pe geam, ca ieri dimineata... Dar geamul era si el închis si atunci am început sa dau ocolul vilei, sa vad daca nu mai gasesc vreun alt geam. Si atunci s-au pornit câinii si v-ati trezit dumneavoastra. Când am vazut eu ca n-am sanse sa intru, am fugit repede si m-am dus acasa. Ati vazut ca dup-aia n-a mai fost nici un incident... A, si sa v-arat astea...’

Scot din buzunar bonul de cazare si i-l arat satisfacut.

‘Stiti, gazda la care stateam eu a trebuit sa plece urgent în Delta (mi-am amintit ca tipa vorbise la

telefon cu barba-su', care era în Delta), dar lucrând la un hotel mi-a lasat o camera pentru restul noptilor, sa dorm la hotel. Va dati seama ca daca n-as fi avut pila asta n-as fi putut sa fac rost în nici un caz de camera.'

Patrunsa de mrejele poetice ale exposéului meu, sau mai degraba neputând sa dovedeasca ceva în neregula cu alibiul meu, Alba Neagra se declara dispusa a ma crede si îmi zice ca ea de fapt nu are nimic cu mine, da' directorul de tabara, ala e un al dracu' si a aflat ca e cineva în plus în tabara si ca el a vrut sa ma trimita acasa.

Motiv pentru care îi multumesc ca a fost de partea mea în disputa cu monstruosul director de tabara si în general ca a fost totdeauna foarte draguta cu mine, iar Alba Neagra ma invita sa iau masa cu ei la prânz. N-o pot refuza si joinez toata tabara la mâncare.

Dupa masa însa, când revin la vila, gasesc mare agitatie mare. Se zvoneste ca „a fost cineva aseara pe la noua la „Izvor“ si a vrut sa intre pe balcon“.

Surprins de siguranta cu care ora noua era mereu prezenta în cadrul zvonului în locul adevaratei ore, nu ma dezmeticesc la timp sa dispar si ma trezesc cu Ciurea si Alba Neagra ca apar ca niste flori zicând

ca „se face careu“ (!!?) la ele în camera, motiv pentru care toata lumea e chemata acolo.

Dau sa ma retrag* si nimeresc bot în bot cu Ciurea, mai zâmbitoare ca oricând, zicându-mi ca „e si pentru tine valabila invitatia, Radu !“. Adopt deci o figura total indiferenta si ma alatur afluxului de copii ce strabatea cadrul usii de la camera profelor cu intentia de a trece dincolo.

În fine, când toti se afla de fata, Ciurea expune din nou problema. Cine a fost în decursul zilei de ieri la vila la „Izvor“ ? Doi tipi zic ca au mers pe la cinci sa ia ceva de la niste fete.

‘Nu, nu, mai târziu, seara !’

Priviri uimite, iscoditoare si dornice de o deconspirare a raufactorului se întretaie deodata prin toata camera, în timp ce eu ma alatur celor la curent cu cele întâmplate, total inexpressive, etalând o indiferenta totala.

La insistentele urmatoare raspunde cu aceeasi atitudine placida, motiv pentru care „careul“ se încheie brusc cu amenintarea ca „oricum o sa vina paznicul vilei si o sa-l recunoasca pe ala care a fost si care a vorbit cu el, zicându-i ca sta la Vântorul“.

Desi într-o evidenta situatie neplacuta, nu las nici oschimbare sa se întrevada în fizionomia fetei si

* Cu sens de „sustrag“ - NA

astept sa se care toti. Dupa care, o pândesc pe Alba Neagra în curte si-i zic ca vreau sa-i spun ceva.

‘Stiti doamna, ca mi-a fost rusine de fata cu toti sa va zic, eu am fost azi noapte...’

‘Stiam eu ca esti tu ! Ca mi-a zis paznicul ca era cineva cu paru’ lung. Dar cum se poate sa adopti o asemenea atitudine, sa ne sfidezi tu pe noi de fata cu toti, asemenea tupeu...’

‘Da, dar stiti, m-am gândit ca ma fac de râs în fata celorlalti (sanchi, zic în gândul meu, da’ la gargara ma pricep) si n-am vrut sa fie interpretat ca un gest de lipsa de respect la adresa dumneavoastra, si de-aia am venit sa va cer scuze daca v-am suparat...’

‘Bine, dar nu te gândesti la opinia celorlalti ? Cum crezi tu ca or sa te priveasca atunci când o sa afle ca i-am tinut acolo, umilindu-i, din cauza ta ?’

Ei, la asta trebuie sa recunosc ca nu ma gândisem ! Chiar la jignirea pe care ar putea s-o simta ceilalti cu privire la implicatiile actului meu nu ajunsesem sa ma gândesc.

‘Doamna, dar eu nu cred ca ei sa aiba ceva cu mine... Din contra, as înclina sa cred ca referitor la aceasta disputa pe care tineti s-o avem, ei sunt de partea mea...’

‘Ba sa stii tu ca eu am vorbit cu ei si nu e chiar

asa !’

‘Da ? Atuncea va rog înca o data sa ma scu-
zati. Înseamna ca m-am înșelat eu. O sa vorbesc si cu
ei si va promit eu ca rezolv problema si de partea lor.’

‘Bine, asa sa faci ! Dar, apropo, ce cautai tu
acolo sa intri pe balcon ?’

‘A, pai stiti, v-am zis ca a fost ziua cuiva si am
vrut sa mai chem si din vila cealalta niste fete, ca sa
fim mai multi, si atuncea m-am întâlnit cu paznicul.’

O data în plus Alba Neagra trebuie sa înghita
gogoasa si eu ma mai destind nitel, având pentru prima
data ocazia, dupa aproximativ 24 de ore, sa reînnoiesc
contactul cu Mona, beneficiind acum si de rezultatul
convorbirii purtate de ea cu Ciurila. Având atâtea de
povestit, conversatia supravietuieste si aflu de la ea
propriile aventuri în disputele cu Alba Neagra pe tema
„alinierii la parametrii colectivului“, în care se pare ca
nici ea, ca nici mine, nu se poate încadra.

Continuam îmbunatatirea relatiilor si în cadrul
programului de discoteca oferit de doamnele profe-
soare, în sala de mese, în lumina unor becuri verzi si
rosii si în pâ râielile unei asa-zise boxe de mag.

Totusi, orice minune tine maximum trei zile în
conditii normale si maximum doua ore cu Alba Neagra
în preajma, asa ca la ora 10 fara trei minute sharp se da

stingerea si ordinul de înrolare în plutonul elevilor ce urmeaza a se culca în paturile lor. Motiv pentru care ma despart dragastos de stapâna ventricolului meu drept si ma îndrept pentru prima data spre noua mea locuinta.

Cap. XII : Totul e bine când are cu ce continua

Dimineata celei de-a patra zile de tabara vine ca o binecuvântare dumnezeiasca, daruindu-se-mi în toata splendoarea prospetimei ei. Ultimele amintiri ale zilei trecute, respectiv adormirea mea în niste accese de tuse care l-au terorizat pe bietul batrânel venit la odihna coleg de camera-mi, se risipesc, ramânând undeva într-o bezna apusa. Batrânelul s-a sculat înaintea mea, a executat ceva care suna a spalat si a parasit camera de vreo ora, doua. Totul e linistit, benefic, mirific, extaziant, entuziasmant, pozitiv, vioi, vesel, dragalas si în câte si mai câte feluri, unele mai frumoase si mai minunate ca altele.

Ma scol alene, ma târasc alene prin camera, privesc alene pe geam, ma spal alene folosindu-ma alene de diveresele mijloace oferite de dotarea „de voiaj“ a batrânelului, ma îmbrac alene si mi se face alene foame brusc. Nemaiavând mâncare la mine, ies din hotel si o iau alene spre tabara.

Acolo, toata lumea gata de plecare. Se stabilise în plen cu zece voturi pentru, vreo cinci contra si restul de 25 abtineri sa se mearga în excursie la Peles.

Trebuie, totuși, să manânc înainte da a ma afilia și eu fluxului taberist, iar după masă dau cu ochii și cu gura de Mona. Descopăr fericit că nu e chiar rău să ai pe cine să te sprijini. Și nici pe cine să sprijini.

Ne sprijinim noi așa vreun sfert de ora și - Alba Neagră se cunoaște de dimineată - apar profețele făcându-mi un semn insinuant de vino-ncoace. Și chior de orb să fii să nu-ți dai seama că nici una nu-l are pe vino-ncoace.

Ma dezsprijin de dragoste și mă duc să vad ce vor. După intensitatea fetelor și a zâmbetelor deduc că urmează să aud ceva neplăcut. Și nu mă înșel. Doamnele au din nou „bunavoință“. Ultima dată când vroiau să-mi facă servicii aveau nevoie de bani. Acuma ce-or mai vrea ?

‘Radu, știi, noi vrem să-ți atragem atenția, să te avertizăm...’

‘Cu privire la ce, doamna ?’

‘Am luat act de relațiile tale cu Simona...’

‘A...’

‘Știi, credem că e de datoria noastră să te avertizăm că fata asta e foarte rea.’

‘Așa ?!’

‘Da, e o chestiune foarte serioasă. Știi că e obraznică...’

‘?’

‘... neascultatoare...’

‘!’

‘si nu trebuie sa ai încredere în ea !’

‘Da ? De ce ?’

‘Este o problema foarte grava. Noi îti dam un sfat : nu te înhaita cu ea !’

‘Dar care-i *haita* ei ?’

‘Ai observat ca pâna ieri umbla cu Ciurea’, intervine Ciurea. ‘Este o dovada de infidelitate care constituie un lucru foarte grav !’

E cu adevarat la limita extrema a efortului uman sa nu te pufneasca râsul când vorbești cu aceste doua personaje. Este lesne de imaginat crisparea care mi-a cuprins fata în încercarea de a-mi opri hohotele ce se lasau din ce în ce mai greu stapânite. Îmi revin totusi si zic :

‘Dar, totusi, nu credeti cumva ca asta e problema lor ?’

‘Este o problema cu implicatii foarte grave. Noi am încercat sa vorbim cu ea si sa stii ca nu se poate ajunge la nici un rezultat. E foarte îndaratnica. Am vrut doar sa te prevenim : fereste-te de ea ! Nu stii cu cine ai de-a face !’

Din infinitatea de obraznicii care-mi vin în

minte ca raspuns la o asemenea abordare o aleg pe cea mai inocenta :

‘Domna, eu nu pot decât sa va multumesc pentru sfat. Reflecta, cu siguranta, o opinie... Asta ati vrut sa-mi spuneti ?’

Cu toate spumele pe care le fac, trebuie sa recunoasca faptul ca doar atât au avut, într-adevar, sa-mi spuna. Ne despartim într-o glacialitate totala iar eu ma duc înapoi la mica mea rebela, în timp ce profele suiera plecarea.

Un drum prin padure atât de romantic... Pacat ca aceasta unica însusire a sa nu poate fi înregistrata de nici unul dintre noi, prin sita atât de fina a pragmatismului materialist ce ne caracterizeaza. În fata spectacolului naturii, unica noastra reactie este de a ne pierde de restul grupului prin multitudinea de alei din zona, motiv pentru care tragem foloasele noii stari de fapt si nici nu încercam sa ne regasim.

Se pare ca eu si Mona nu ne-am gasit întâmplator. Cine se aseamana se aculege sau cine aseamana vânt aculege Albe Negre, afirma agricultura. Într-adevar, maximele sunt potrivite. De cine si în ce scop sunt ele potrivite, vom afla poate într-o viitoare ora de-a domnului Sigartau¹⁴.

Dar sa nu divagam. Amândoi întâmpinam ace-

leasi probleme din partea profelor din aceeași cauza : neastâmparul firii intrinseci aferente, corelat cu exorcizarea sentimentului de independenta, functie de permeabilitatea magnetica și forta centripeta a malaxorului multiax trifazat.

Râzând cu pofta la auzul discursului profelor, ma asigură ca și ea a avut parte de „prelucrări“ similare, ba chiar mai dure, având în vedere apartenența ei la tabara și deci subordonarea ei intereselor colectivității și implicit ideilor profelor (Doamne, Dumnezeul lui Ara(a)m, de ce scapasem ! De abia acum realizăm ce dimensiuni crâncene ar fi avut o eventuala lupta cu Ciurea și Alba Neagra, cu mine aflat în poziția celui venit în tabara. Adică a învinsului. Și tot acum realizăm infinita invincibilitate pe care mi-o conferea poziția de outsider al taberei. Era o joacă. Ma rog, acum când aveam unde să dorm, era o joacă... Altfel, cine știe ? Poate că nici chiar domnul Sigartau nu știe...).

Plimbarea noastră degenerază în întâlnirea cu restul grupului care tocmai venea înapoi. Ne însusim scandalul făcut de profe cu privire la inadmisibilă obraznicie de a sfida opinia colectivă și de a ne desparti atât de categoric de cei care, evident, „ei cum au putut să nu se piardă și noi nu !?“.

În fine, scapam cu greu de ciorovaiala profelor si ajungem în punctul în care sunt nevoit sa ma despart de grup, pentru efectuarea separata a programului de mâncat. Adica ei se duc la restaurant, eu ma duc la Pizza. Buna, într-adevar.

Manânc si ma întorc la vila, cu intentia fireasca de a relua treaba de unde ramasese, dar acolo - surpriza ! În cadrul atmosferei generale de vigoare (evident, consecinta a mesei asimilate), doar Mona se evidentiaza printre cei prezenti, tocmai prin absentia ei.

Întrebând ce s-a întâmplat, aflu ca e la cealalta vila, trimisa acolo în urma unei aprige discutii avute dupa masa cu profele, pe o tema care, desi nu se cunoaste, poate fi usor intuita. Motiv pentru care fac drumul înapoi si intru în vila fetelor, cu mare atentie pentru a nu stingheri pe nimeni prin prezenta mea.

Dau si de Mona, aflata într-o stare de hipnoza avansata, din care nici chiar eu nu o poate scoate. În scurt timp aflu si celelalte amanunte.

Luând act de noile acte de rebeliune savârsite de monstruosul element numit Mona, acte fatis îndreptate ostentativ în directia profitarii de inocenta mea [?!], profele hotarâsera sa o trimita acasa, avertizându-i telefonic si parintii cu privire la masurile ce trebuiesc luate în vederea corijarii ei.

Încerc sa o linistesc, fara a fi nici eu convins de ce spun, aducându-i aminte ca fusesem si eu în aceeași situatie cu o zi în urma si ca, deci, n-ar trebui sa dea prea mare importanta evenimentului. Ajungem însa amândoi repede la concluzia ca nu-i acelasi lucru, având în vedere pozitia ei de venita în tabara si deci deplinul control pe care profele îl au în directia ei.

În fata noului impas, luam hotarârea ca nu ne-ar strica o plimbare, asa ca o luam încet pe strazile Sinaiei.

În cele câteva ore care au urmat am învatat pe de rost Siania, am înfruntat cu stoicism privirile mustatoare ale câtorva babe care se uitau la noi cum ne tinem de mijloace la vârsta asta, am condus Soarele la Luna, dar de o solutie satisfacatoare tot n-am dat. Totusi, un efect secundar s-a produs - am capatat o detasa re totala fata de subiect. Am ajuns la concluzia ca orice s-ar întâmpla, n-avem ce-i face, asa ca cel mai bine e sa nu ne mai gândim. De altfel, zicea ea, ai ei parinti erau de treaba si în nici un caz nu s-ar fi scandalizat de vaicarelile profelor, asta în masura în care nu se apucau sa fabuleze prea tare.

Asa ca revenim la vila cu o stare de nepasare demna de cele mai eficiente tratamente psihologice, realizând trainicia legaturii ce se stabilise între noi în

directia atitudinii fata de profe.

Ajungi la „Vânatorul“, aflam în prezenta profesorilor o mare doza de ostilitate, însa se pare ca ceva s-a produs, sau cel puțin e pe cale sa se produca, în mintile lor, întrucât nu mai zbiara vazându-ne. Ba chiar, spre seara obtinem învoiala de a organiza o mica discoteca la noi în camera, motiv pentru care eu si cu Mona, Neamtu cu Laura, alte perechi si Bugiu ne regasim coexistând într-o delasatoare covârseala a dragostei si sentimentalismului, pâna când, evident si într-un târziu, clopotelul constiintei - Alba Neagra - vesnic la post si într-o continua atentie distructiva - ne întrerupe sirul actiunilor nesabuite si ne împrastie ca pe gâste. Numai pe mine ceva mai departe, reamintindu-mi ca am unde dormi. Motiv pentru care plec împreuna cu Mona pâna în dreptul vilei ei, unde mai zabovim în complacere pâna când dau sa intru si eu si nimeresc nas în nas cu cabanierul, care ma expediaza urgent pe adresa doar de mine stiuta unde aveam o noapte platita.

Cap. XIII : Iubire mare, ce mai...

O noua noapte petrecuta în tusețe și vise erotice mi se scurge peste sufletul împovărat de griji și corpul încătușat de nevoi...

Saracul mosulica s-a obișnuit cu programul de noapte și nici măcar nu-mi poarta pica. Chiar am intrat în vorbă cu el și am aflat că pleacă a doua zi. Cred că de-aia și e așa de binevoitor : s-a împacat cu ideea că mai are de suportat o singură noapte.

Adorm cu gândul unde nu trebe dar merita și mă cufund într-un somn caracteristic maselor lemnoase până când lumina zorilor mă obligă să-i fac din nou față.

Vremea s-a bulit de tot. Deși nu plouă încă, este aproape sigur că o să înceapă, așa că mă îmbrac gros și o iau spre „Izvor“, calauzindu-mă după vorbele pline de înțelepciune stramosească ale cintezoiiului Oliv Gică, „atunci când e vreme de frecat mangalul, mai bine e să-l freci în doi“.

Patrund cu mare trudă în camera Monei, scandalizând un numeros număr de fete existente prin prezența mea masculină în intimitatea exclusivității feminine a vilei, o asigur de prezervarea peste noapte a sentimentelor mele în ceea ce o privește, primesc

returnarea fidelă a tuturor gesturilor și pornim amândoi spre „Vânatorul“, vila în care este permisă oficial coexistența ambelor sexe, ce-i drept cu o mică excepție în ceea ce ne privește.

Împinsi însă de curiozitate, intrăm cu carnetelele pregătite la rubrica „expresii și gesturi aberante“, gata să notăm orice nouă reacție a profelor.

Spre surprinderea noastră însă, nu numai că nu vedem picior de profă prinprejur, dar și găsim toată trupa în picioare, cuprinsă de o veselie absolut misterioasă. Ni se face o scurtă punere la curent cu ultimele evenimente petrecute, motiv pentru care în scurt timp îi joinăm și noi într-un cazut pe jos de răs.

Iată ce se întâmplase : întorcându-se ceva mai târziu de afara, deoarece vroiau să fie sigure că Mona și cu mine dormim separat, profele găsiseră usa de la intrare încuiată. În urma batailor insistente în mai sus menționată usa, atât ele cât și toată lumea din vila au aflat că Nea Petrica era făcută mână și că nu vroia să le deschidă nici în ruptul capului. Tot scandalul care a urmat a avut ca unic rezultat enervarea fără margini a cabanierului care, în cele din urmă, a catadicsit să iasă afară din vila, dar pentru un alt motiv decât se așteptau profele.

Primul pumn trimis cu multă hotărâre răta

tinta, însa cel de-al doilea nimeri din plin, astfel ca Ciurea fu instantaneu redusa la tacere în efortul ei de a-si recapata echilibrul. Alba Neagra prinse repede ideea, astfel ca din doi pasi ceva mai mari era la poarta, strigând ca vine cu politia.

Reactia lui Nea Petrica fusese prompta, strigând ca „acolo ar si trebui sa stati, la politie, curvele dracu’, asa va trebe daca umblati noaptea pe strazi, sa va ia politia, ca io nu va dau drumul !“.

Când, în cele din urma, profele si-au dat seama ca se afla în fata perspectivei de a dormi în strada (cine sapa groapa altuia doarme în ea !) luasera hotarârea sa mearga la un hotel.

Din acel moment, toata vila era la pamânt de râs, situatie care continuase pâna în zilele noastre.

Realizez instantaneu ca, în noua configuratie a datelor, problema Monei nu mai avea nici un pic de importanta, asa ca ne pornim cu totii pe un mare bairam, în cinstea lu’ Nea Petrica, care, iata, îsi spalase pacatele fata de noi.

Odata cu venirea prânzului, ne dam seama ca cei în drept au obligatia de a se prezenta la masa. Eu nu mai am cui sa ma prezint - ma cunosc toti - asa ca ma dau sub nume fals si prind si eu un loc. Blatul, blatul - e normal la foamea mea. Dar nu, asta-i din altce-

va...

Profele nici nu-si arata chipul, asa ca nimic nu ne mai umbreste fericirea. Nici macar ploaia, în ciuda careia eu cu Mona luasem hotarârea sa mergem la film dupa masa.

Ajungi la cinema, avem de ales între unul cu influente sexy si unul cu influente necunoscute. Spre marea mea disperare, Mona e determinata în a alege necunoscutul (din aceasta mica divergenta de opinii în ceea ce priveste respectivul domeniu se pare ca s-a tras si finalul dragostei noastre platonice ce ne învaluia pe vremea aceea).

Vizionam cu mare bunavointa porcaria de film respectiva si iesim fericiti ca ne aflam înca în deplinitatea facultatilor mentale. Totusi, afara, vremea ne rezerva o mica surpriza. Ploaia s-a gândit sa faca nitel misto de noi, începând prin a burnita.

Încrezatori în spiritul dominant al omului asupra naturii, nu ne speriem noi de-o leaca de udataura si ne pornim pe urcat spre vila. nu apucam noi sa facem 100 de metri în romantismul situatiei ca si aflam diabolicitatea de fapt a planului naturii.

«Rafale de apa se napustesc asupra noastra de pretutindeni, baierele cerului se deschid si torentele de ploaie se coalizeaza cu rotile masinilor care trec cu

o viteza diabolica prin baltile pline de namol, împruscându-ne cu strasnica ura de sus pâna jos si demonstrându-ne astfel micimea conditiei omului în natura, aceasta fundamentala idee filosofica. Semne apocaliptice ale vazduhului se alatura vacarmului universal, reusind în scurt timp sa ne reduca la tacere.

Dupa circa 30 de clipe ne adaposteam sub o plumburie streasina, asistând înmarmuriti la dezlantuirea resorturilor universale. O data în plus aveam ilustrarea tarii sentimentelor omenesti în fata oricaror forte exterioare, simtind cum o data cu apa care se scurge siroaie peste noi, germenii adevaratei prietenii se nasc si încoltesc, hranindu-se tocmai din aceasta apa. Realizam ca numai unindu-ne fortele vom reusi sa facem fata vitregiilor soartei, de natura umana sau extraumana.

Apropiindu-ne trupurile, contopindu-ne sufletele, pornim a înfrunta furtuna pâna la capat, împreuna, pentru totdeauna...»

Cam asa ar descrie, probabil, un mare romancier sau un idiot de elev de liceu situatia noastra. Cam asa a si fost daca stam sa luam din dramaticul intermezzo doar elementele care ne intereseaza. Respectiv ca ne-am facut fleasca si ne-am refugiat pe niste trepte pâna când am murit de frig si ne-am dat

seama ca ploaia oricum n-are de gând sa stea si deci asteptarea noastra ar putea avea ca unic rezultat o mare bronsita pentru amândoi.

Asa ca o luam prin ploaie pâna la „Izvor“ si acolo intru cu ea în camera sa ne schimbam. O data în plus, din considerente de pudoare, nu ne putem schimba împreuna, asa ca ea se duce în baie. Ma rog, sunt prea ud ca sa mai am ceva de ripostat. Asa ca-mi întind tot ce se poate la uscat si Mona face la fel dupa ce iese din baie.

În scurt timp sosesc si colegele ei de camera si ale mele de clasa, care trec peste socul produs de vederea mea la bustul gol în prezenta Monei, lasând loc unor priviri pline de subîntelesuri.

Între timp sta si ploaia, asa ca plecăm cu totii spre „Vânatorul“.

**Cap. XIV : "A mass hysteria,
A megalomania,
Secretly, silently,
In vertigo you will be"**

Metallica

Acolo, mica stare de încordare existentă se transformă pe măsura ce mă schimb într-un mare scandal. Scandalul vine din curte, din direcția unei singure voci. Aflu că am ocazia să stabilesc, deși numai auditiv și vizual, primul meu contact cu directorul de tabără. Trebuie să recunosc că se potrivește destul de bine cu imaginea construită de profă.

Zbieretele lui sunt în curând traduse pe scări în sus din om în om, sub forma chemării la un „careu“. Ma gândesc că, într-adevăr, trecuse o groază de timp de la ultimul careu și bietii copii erau pe cale să-și piardă deprinderea.

Rămân la geam, privindu-i cu multă admirație cum se aliniaza în forma unui semicerc, în jurul urlatorului șef de tabără. Din păcate nu reușesc să deslășesc nimic din sensul gesticularilor sale, decât ideea că ceva nu-i convine, de vreme ce urlă în halul

asta la toti cei de fata. Întrunirea dureaza câteva minute, timp în care tipul îi iscodeste pe toti cu privire la obiectivul propus, dupa care gasca se sparge.

Curios sa aflu ce minune se mai întâmplase, ramân oarecum uimit în fata gesturilor disperate ale lui Cip care, urcând scarile, îmi face semn sa ma car de acolo. În scurt timp vin si ceilalta, aducând totodata si vestea bomba cu privire la cauza careului : directorul, dom' Popescu, aflase ca este cineva în plus în tabara si ca acel cineva avusese chiar neobrazarea de dormi pe blat. Motiv pentru care, neprimind nici un raspuns cu privire la demascarea identitatii intrusului, luase hotarârea de a cerceta pâna în cele mai mici amanunte fiecare camera, pentru a-l gasi. Asa ca în acest moment era pe cale de a aparea în fata noastra si, dupa cât era de ofticat, nu se putea întrevedea nici o posibilitate favorabila mie din chestia asta.

Sub impulsul ideilor de moment, ma azvârl în camera vecina, unde în spatele uni dulap era suficient loc pentru ca cei ce stateau acolo sa-si bage rucsaci. Deci si pentru ca eu sa intru în locul lor. Asa ca scoatem tot afara si ma arunc dupa dulap, în timp ce ceilalta bareaza orice acces vizual cu rucsaci.

Rupt de exterior, nu pot decât sa sesizez auditiv agitatia crescânda, pe masura ce informatiile cu

privire la pozitia profului indica o prezenta din ce în ce mai apropiata de aceasta ultima camera de la ultimul etaj, în care ma aflu eu.

Dupa vreo cinci minute aud si vocea în chestiune, nereusind nici de asta data sa identific vreun cuvânt în tonul evident foarte nervos în care vorbeste. Secunda 0 vine tocmai în momentul în care cei din camera asezau la loc ultimele cearceafuri, manifestare înscrisa în cadrul amplului program de renovare a camerei, care cu cinci minute în urma arata ca orice camera de tabara, adica facuta zdrente.

Dom' Popescu îi întreaba daca vreunul dintre ei e în plus sau stie pe unde se ascunde „ala în plus“, la care evident ei dau din cap ca nu, aigurând-l ca în nici o noapte n-a dormit nimeni la ei.

Oboseala cotrobairii prin fiecare camera îl face pe seful taberei sa omita a mai rascoli prin, pe dupa, pe sub - paturi, mese, dulapuri - asa ca respiram cu totii usurati în clipa în care tipul se cara, rugându-i pe cei prezenti sa-l anunte daca afla ceva.

O data în plus scapasem cu basma curata.

Sarbatorim împreuna evenimentul, distrându-ne la nivelul maxim în ritmul muzicii, pâna când, spre seara, unicul eveniment turbulent care lipsise își face aparitia prin venirea profelor. Figurile lor degaja un

aer detasat, plin de liniste si împacare, asa ca senzorii ni se alerteaza din nou pentru a afla ce ni se mai pregateste de data asta.

Alba Neagra începe prima :

‘Copii, am rezolvat totul ! Am crezut ca ne putem înțelege cu Popescu asta, dar e un descreierat. Dar nu va mai faceti nici o grija, ca s-a rezolvat. Mâine plecam acasa, am scapat. Bine ca s-a terminat !’

Revenindu-ne din starea de prostare în care intraseram cu totii, încercam sa-i explicam timid ca noi n-avem nici cea mai mica intentie sa plecam acasa, ca de fapt toata problema e doar în capul lor.

‘Tu, Radu, sa taci din gura !’, face Ciurea. ‘De fapt, ce cauti tu aici ? Ia du-te la tine acasa !’

Ma conformez si tac din gura însa ceilalti continua pledoaria pe lângă profe, cum ca „altercatia“ lor cu Nea Petrica n-are nimic de-a face cu statul nostru în tabara. Pe de alta parte, platisera...

‘O sa va dam banii înapoi...’

‘Dar de unde, doamna, ca toti stim ca nu se pot lua înapoi... Plus banii de tren...’

‘Trebuie sa facem acest mic sacrificiu ! Altfel, înnebunim cu totii daca mai stam.’

‘Dar noi nu vrem, doamna, sa plecam !’

În fine, dupa îndelungi parlamentari, profele

sunt de acord sa mai stam o zi, urmând sa mai vorbim a doua zi. Dupa care pleaca la hotel, iar noi, constienti de noua situatie potrivit careia eram de-a dreptul singuri în vila, cu exceptia lui Nea Petrica si a nevesti-sii, evident, o pornim pe un bairam a-ntâia la noi în camera, pe care îl continuam cu o adormire generala, claie peste gramada, folosind la maximum spatiul oferit de cele doua paturi unite. Ne culcam aproximativ 15 oameni (7 perechi plus Bugiu) în ritmurile casetei de bluesuri a lui Cip, într-o fericire totala.

Cap. XV : Prostia si ciuria se plătesc

Zorii diminetii trecusera de mult când primele semne de trezire se fac auzite. Fusesse o noapte plina. Urma o noua zi. Cu greu, ne desclestim trupurile unii de prin altele si revenim, încet, la viata. Viata ne asteapta. Noi nu asteptam pe nimeni. Si ca de obicei când nu asteptam pe nimeni, apar vesti de la profe. Anume, ca toata lumea e chemata la hotelul lor dupa masa.

Asa ca mâncam si, fara sa ne grabim deloc, ajungem pe la 11 la respectivul hotel. Profele nu apar, asa ca abuzam de serviciile barului, respectiv eu îi iau Monei un suc si mie un lichior de nu's ce gorgoate sa ma dau mare si ne punem pe vorbit discutii.

Dupa vreun sfert de ora apar si profele, categoric determinate sa-si impuna dorinta lor de a pleca acasa.

Urmeaza vreo' juma de ora de aprige parlamentari la care am grija sa nu particip si în final se da verdictul : nu plecam la Bucuresti, dar toata lumea merge în excursie la Predeal. Mai mult decât atât, trenul pleaca în aproximativ 10 minute. Asa ca ritmul se iuteste si gasca o ia alene spre gara.

E momentul în care-mi dau seama ca n-am

decât o bluza pe mine si ca tre' sa ma duc la hotelul meu sa-mi iau geaca.

Asa ca o întreb pe Ciurea la ce ora pleaca trenul exact, cu intentia de a merge sa-mi iau geaca si apoi sa reîntâlnesc grupul undeva la gara. Foarte zâmbitoare, îmi spune ca „foarte repede“, lasând aerul ca îsi da ea seama ca „nuu mai ajung eu...“. Nereusind sa obtin ceva mai exact de la ea, o iau la fuga în sus pe drumul de cota si îmi fixeaz o limita imaginara de 6 minute sa ajung la gara.

Într-o cursa contra cronometru, îmi omor plamânii, ficatul, splina, ajung la hotel, urc în disperare treptele, intru în camera, îmi iau geaca, ies din hotel si o iau direct spre gara, fara a mai ocoli pe unde venisem. Minutele se scurg nemilos. Mai e doar unul, la fel de nemilos. Zece secunde, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0, -1, -2, -3, $17+9i$, $x^2 + 2xy + y^2 = (x + y)^{1914}$ si ora H ma prinde pe undeva pe treptele care coboara spre gara. Intru disperat pe peron, ma uit - nimeni. Tren în gara - ioc. Pe tabela cu mersul trenurilor zice ca ar fi plecat un tren acum cinci minute si mai pleaca unul peste un sfert de ora.

Îmi fac calculul logico-probabilistic potrivit caruia n-aveau cum s-ajunga 45 de oameni din care doua profe mai repede decât mine fugind ca dispe-

ratu', asa ca probabil urmeaza sa apara. Ma pun pe asteptat, însa pe masura ce timpul trece si grupul nu apare încep sa ma-ndoiesc de fermitatea rationamentului meu.

Plecând si al doilea tren din gara, îndoiala mea ajunge la apogeu, asa ca mai refac odata judecata. Degeaba. Nici un om de bun simt nu poate afirma ca un grup atât de mare poate ajunge în cinci minute din centrul Sinaiei pâna la gara fara sa se calce în picioare. Nici chiar mânat de la spate de Alba Neagra.

Totusi, se pare ca am înghitit gogoasa de data asta, pentru ca, într-un fel sau altul, ei reusisera sa plece (eram sigur de asta) si eu nu (de asta eram si mai sigur). Asa ca o iau fara nici o tragere de inima înapoi spre oras, cu o infima speranta ca i-as putea gasi în drum.

Ajungând în centru, speranta se duce dracu' de tot si în locul ei apare o imensa deznadejde, vazându-ma parasit în mijlocul unui oras mort, cu perspectivele de a-i descoperi non-valentele atractive ziua în aceeași masura în care avusesem ocazia s-o fac noaptea. Adica s-o freci ca prostu' o zi întreaga prin Sinaia nu-i o idee prea stralucita.

Ideea urmaririi taberei prin Predeal o aruncasem de mult la cos (nu stiu exact de ce), asa ca

amintindu-mi de situatia oarecum paralela de acum trei zile încerc sa-mi adun ideile la o portie de pizza. Totusi, se pare ca Doamne-Doamne nu da de doua ori unde nu merita asa ca pizza se duce, iar ideile nu vin.

În ciuda teribilei asemanari în ansamblu a situatiei prezente cu „dormitul“ meu pe strada, nu era nici un dubiu în ceea ce priveste neta diferenta de amanunte. În primul rând, era zi si nu trebuia sa dorm. În al doilea rând era cald. În al treilea rând aveam un ceas la mâna si în al patrulea rând si cel mai important, aveam acces atât la vila taberei, cât si la hotelul meu unde, pâna la ora unu, mai aveam dreptul sa folosesc camera. În urma analizarii acestor amanunte, se desprindea deci ca actiune absolut necesara mutarea domiciliului meu, respectiv a rucsacului, în vila „Vânatorul“.

Asa ca ma duc la hotel, îmi strâng lucrurile, predau cheia cu înca o data maximele multumiri si ma îndrept spre vila.

Acolo, pustiul de dinauntru e compensat de relativa agitatie din curte unde, în cinstea unor rude venite de nu se stie unde, Nea' Petrica tocmai taie un porc, ajutat si de partea masculina a respectivelor rude.

Asa ca îmi las rucsacul pe veranda de la intrare si, vazând ca nimeni nu-mi da nici o atentie, ma

asez pe o banca din curte, privindu-i cum mai întâi pârlesc vreo juma de ora cadavrul porcului deja mort, pe urma îl taie prin înjunghiere si, în final, spre disperarea mea, fac un mare gratar, impregnând toata atmosfera pe o raza de juma' de leghe ruseasca cu un miros irezistibil.

Aplicând una din binecunoscutele legi ale foamei, respectiv ca nu poate fi învinsa, dar poate fi înșelata prin somn, profit de adormeala care m-a cuprins si ma întind pe banca. În scurt timp ma anchilozez total si, amintindu-mi de amplasamentul mobilier din interiorul vilei, intru în holul acesteia si ma culc pe o bancheta super confortabila. În scurt timp adorm bustean...

Cap. XVI : The evil that men do...

‘Femei ! Pe cuvântul meu de onoare daca nu-mi vine sa le trimit la Bucuresti chiar acum, descreieratele dracu’ ! Auzi tu ce sa faca !’

Intensitatea si brutalitatea vocii masculine ma fac sa ma trezesc si sa ma uit buimac la barbatul din fata mea. Stau vreo cinci secunde, privindu-l ca prost-tit cum se uita la mine.

‘Voi, copiii din ziua de azi, nu mai stiti sa dati buna ziua ?’

Imediat, gura mi se desclesteaza însa mintea îmi ramâne confuza din cauza trezirii atât de bruste.

‘A, va rog sa ma scuzati ! Buna ziua ! Stiti, dormeam si nu prea îmi dadeam seama ce se întâmpla...’

‘Nu de tine ziceam, dar de colegii astia ai tai... Trec pe lângă tine si se fac ca nu te vad. Dar tu cine esti ? Esti din tabara ?’

‘Da, adica nu chiar, stiti, eu am venit odata cu tabara , dar stau la un hotel, mai jos.’

‘A, tu esti baiatul ala... Am auzit eu ceva... A, eu sunt directorul taberei, Popescu, nu cred ca ma cunosti, si ea e sotia mea.’

Ca prin vis dau mâna cu tipul realizând brusc

și simultan atât prezenta unei femei alături de el cât și rezonanțele identității lui în creierul meu. Deodată îmi dau seama de ce vocea mi se paruse cunoscută.

‘Va cunosc, sau mai precis am auzit de dumneavoastră. Știți, eu mă culcasem un pic că n-am prea dormit azi-noapte, și...’

‘Mai baiete, dar tu ai unde dormi ?’, mă întreabă cu o voce total schimbată în bine.

‘Da, v-am spus că stau la un hotel...’

‘Dar le-am spus nenorocitelor alea două să stai și tu cu noi că nu era nici o problemă ! Așa cum am 40 de copii în tabără, puteam să am și 41, dar ce vrei, minte de femei !’

Auzind eu cuvintele astea, îmi dau deodată seama că mă aflu în fața celei mai mari ocazii să le-o fac profesor definitiv. Faptul că directorul de tabără avea, practic, putere nelimitată asupra profesorilor și faptul că puteam folosi această putere în interesul meu îmi clarifică instantaneu mintea, aprinzându-mi toate beculțele, pentru a nu rata nici un amanunt.

‘Știți’, o iau eu spăsit, ‘mi-au spus mie doamnele că să stau cu tabără, dar mi-au cerut bani...’

‘Care bani ?! Nu era vorba de nici un fel de bani ! Dumnezeuule, îmi vine să le strâng de gât, nu alta ! De ce n-ai venit la mine, că rezolvam totul pe

loc !’

‘Pai, stiti, când m-au luat asa, am zis ca mai bine renunt...’

‘Doamne fereste, si de când te-au trimis la hotel ? Sa te lase sa mori de foame, ai mâncat ceva la prânz ? Vino-ncoa sa mergem la cantina, sa-ti dea ceva sa manânci...’

‘Am mâncat câte ceva la prânz, în oras...’

‘Auzi tu, sa-l lase sa moara de foame’, face tipul, întorcându-se la nevasta-sa care parea ca-l aproba în tot ce spune cu tot atâta frenezie. ‘Le-am întrebat pe nesimtitele dracu’, ca auzisem ca e cineva în plus, sa nu-mi zica nimic...’

Când îl vad eu cât e de pornit contra profelor, îmi dau seama ca e cazul sa joc ultima carte si sa plusez pâna la maximum. Asa ca încep sa-i spun cum, saracul de mine, am ramas o noapte în strada din cauza lor, ca n-au vrut sa-mi deschida usa si cum am înghetat de frig si cum s-au luat de mine de câte ori au avut ocazia si cum am fost eu persecutat în mod continuu de ele.

Efectele povestirii mele depasesc orice asteptare. Cu fiecare secunda se încordeaza din ce în ce mai tare, umflându-se de o furie crescânda, iar finalul îl gaseste în indignarea maxima, tunând ca tur-

bat cele mai sumbre amenintari la adresa profesorilor.

Îl las sa se descarce, întarâtându-l aici si colo cu mici noi amanunte menite sa-i creasca ura fata de monstruoziitatea caracterului profesorilor, afisând o mutra total spasita si umilita si încercând, chipurile, sa-l mai linistesc, povestindu-i cum în cele din urma m-am descurcat de fiecare data, în ciuda piedicilor puse în mod constant de profi.

În scurt timp, toata energia acumulata i se canalizeaza în a arata o grija sufocanta fata de mine si începe :

‘De azi înainte stai aici, la un loc cu ceilalti. Îti alegi tu sa dormi unde vrei, la cei mai buni prieteni ai tai, o sa le zic eu sa te primeasca daca nu vor...’

‘Da, as avea la cine sa dorm...’

‘Nici nu se discuta ! Îmi spui doar la ce camera vrei sa dormi si acolo dormi ! La masa vii cu mine si manânci cât îti trebuie, cât e ceasul, cincii, acuma s-a terminat masa de prânz, da’ diseara eu te pun la masa cu cine vrei tu si ceri cât vrei, nu e nici o problema. Auzi tu, ce sa-mi faca mie ! E nu, ca daca stiam eu, de mult le trimiteam la Bucuresti. Din prima zi am avut scandal cu ele si le-am zis ca le trimit acasa, auzi tu ce sa faca... Deci am stabilit, la masa mergi cu mine, manânci cât ai nevoie, iar diseara dormi absolut

unde vrei, daca nu ai unde îti fac eu loc într-o camera...’

‘Nu, ca ma descurc eu. Stiti, am niste prieteni...’

‘Asa, bine. Pacat ca e ultima zi, ca n-am stiut eu mai devreme. Dar de ce nu mi-ai spus ?! Lasa ca acum am eu grija de tabara, stau eu aici la vila si nu mai aveti nici o problema cu nesimtitetele alea doua ! Domne, dar cum se poate...’

O tine asa vreo juma de ora, timp în care o luam pe strada în jos spre cantina. Se pare ca declansasem un tavalug ale carui dimensiuni nici nu le banuisem. Tipul se pornise într-adevar si cu cât spunea mai departe, cu atât se ambala mai tare, vorbind când cu nevasta-sa, care era absolut de acord, împartasindu-i sufocanta atentie în ceea ce ma priveste, când cu mine sau mai precis catre mine, ca eu nu apucam sa leg nici doua cuvinte, pâna când, ajungând în fata cantinei, îmi zice sa stau putin, sa vorbeasca el acolo.

Iese dupa vreo cinci minute si îmi zice ca a rezolvat totul si ca sa ma instalez comod pâna diseara, când e masa, si diseara sa vin sa ma asez la masa cu ceilalti si daca am probleme sa spun ca am vorbit cu el si ca el a zis sa stau acolo.

Îi multumesc eu de zeci de ori, cu maxima

politete de care dadusem dovada în tot timpul întâlnirii și revin la vila, încercând să-mi găsesc ceva de lucru până vin taberistii.

Cap. XVII : Who made who ?

Întoarcerea din excursie s-a făcut destul de târziu, dar îndeajuns de devreme pentru ca discutia cu dom' Popescu sa fie încă vie în mintea mea.

Îl întreb disperat pe Neamtu la ce ora au plecat cu trenul, de nu i-am mai gasit, iar el îmi zice „A, pai n-am mai plecat cu trenul, am plecat cu un autobuz !“.

Realizez dintr-o data jocul murdar al Ciurei. Carevasazica eu o întreb la ce ora pleaca trenul iar ea, stiind ca oricum nu-l vor prinde si deci ca vor renunta la el, ma lanseaza pe o pista falsa, lasându-ma sa cred ca numai ocolisul meu ma va face sa pierd grupul. Un plan de o complexitate diabolica, produs al unei minti bolnave, manevra urma sa ma împiedice sa ma vad cu Mona o zi întreaga. Scopurile nu se pot intui, de altfel nici nu stiu daca exista cu adevarat un scop în actiunile acestor doua profe.

Cu atât mai mult jubilez însa la gândul ca în schimbul acestei copilaresti hartuieli aveam sa le dau marea lovitura, care va pecetlui cu siguranta victoria definitiva a mea în razboiul cu profele. Noua relatie cu dom' Popescu îmi conferea o siguranta si o intangibilitate de nestirbit, acordându-mi un avans de nerecu-

perat în fata lor.

Asteptam cu sufletul la gura momentul în care vor realiza ca nu eu sunt cel pacalit pe ziua respectiva. Si momentul vine. Toata lumea merge la masa, iar eu ma asez cu maximum de tupeu în mijlocul lor. Alba Neagra se ridica de la masa si îmi suiera :

‘Te rog frumos sa iesi afara. N-ai ce cauta aici !’

Ma scol politicos si îi zic cu un calm imper-turbabil :

‘Stiti, doamna, am vorbit cu directorul de tabara si dânsul mi-a permis, de fapt mai mult, m-a rugat sa vin sa stau la masa. A zis ca a aranjat dumnealui tot, credeam ca stiati. Daca vreti sa vorbiti cu el...’

O vad cum se face mov la fata de furie si, cu ochii sticlindu-i si cu gura crispata în sfortarea de a vorbi, îmi zice :

‘Vino pâna afara, te rog.’

O urmez la fel de calm, încercând sa-mi interiorizez total bucuria de a o vedea chinuindu-se si ies cu ea pe terasa de afara. Dându-si drumul la nervi, începe :

‘Asta este ultima porcarie pe care ai facut-o ! Sa te coalizezi cu directorul de tabara, cu nemernicul

ala, cu descreieratul ala...’

Ma întreb de ce oare am auzit aceleasi calificative din gura lui adresate dumneavoastra putin mai devreme, îmi vine sa-i zic, dar ma stapânesc si raspund, simulând o neînțelegere :

‘Cum adica doamna, sa ma „coalizez“ ?’

‘Taci din gura, nesimtitule ! Stii foarte bine la ce ma refer ! Dupa ce c-am avut atâtea probleme din cauza ta...’

‘Ma scuzati, doamna, ce probleme ?’

‘Nu pui tu întrebări aici !’

‘Îmi pare rau, dar nu stiam ca v-am facut probleme...’

‘Ne-ai facut, si înca mari !’

‘Pai atunci îmi cer scuze, doamna, nu au fost cu intentie !’

‘M-am saturat sa-nghit toate obrazniciile tale !’

‘Ma scuzati din nou, doamna, eu am încercat sa fiu întotdeauna politicos cu dumneavoastra...’

‘Si acum continui sa fii obraznic ! Sa stii ca asta a pus capac la toate ! Din acest moment nu mai avem ce discuta ! Acum du-te si manâncă !’

Ma întorc plin de mine. Toti ma întreaba, nerebdatori, ce a vrut de la mine.

‘Figuri si ea. Nu mai are ce sa-mi faca’, ma lafai eu.

În scurt timp apare si directorul. Cum ma vede si sare pe mine :

‘Ai mâncat, ti-a placut ? Sa le spun sa-ti mai aduca o portie, ca-i putin, uite...’

‘Nu, lasati, mi-a ajuns, multumesc...’

‘Lasa, sa-ti mai dea o portie, ca ti-e foame, vad...’

Pâna sa-i raspund eu, tipul era deja la unul din chelneri si îi zice sa-mi mai aduca o farfurie.

O manânc eu cu mare pofta si ma trezesc din nou cu el lângă mine :

‘Ei, cum a fost ?’

‘Foarte buna, multumesc...’

‘Mai vrei o portie ?’

‘Nu, multumesc, a fost destul...’

‘Sigur nu mai vrei ?’

‘Sigur, dom’ profesor, a fost de-ajuns.’

‘Ai rezolvat, ai unde sa dormi ?’

‘Da, dorm la baietii astia în camera...’

‘Ti-am zis, te duci si dormi la cei mai buni prieteni din tabara...’

‘Sigur, dom’ profesor ! Multumesc !’

La care tipul se pune în mijlocul salii, face

liniste si începe :

‘În seara asta avem discoteca. *Eu* vorbesc cu responsabilul de vila si facem pâna la 12 o discoteca afara, pe veranda. E bine ?’

Raspundem toti cu un mare „daaa“ si restul mesei decurge fara alte evenimente.

Cap. XVIII : Ultima seară

Dupa masa începem sa instalam sculele, spre marea disperare a Monei cu privire la atentia pe care nu prea i-o mai dau.

Odata cu lasarea serii, muzica începe sa bubuie, iar eu, DJ, ma asez cu Mona în brate, încercând sa împac mixarea melodiilor cu dragostea si nereusind, evident, nici una.

Pe la zece, eu cu Neamtu si cu Cip luam hotarârea ca suntem prea putini si în consecinta plecam la vila vecina sa mai aducem niste gagici*.

Gasind usa închisa, începem si batem ca disperatii în primul geam care ne iese în cale, reusind sa trezim cele câteva fete prezente. Timp de vreun sfert de ora încercam sa le convingem sa se schimbe de pijama si sa vina cu noi, unde „ce misto e“, iar în cele din urma doua se lasa pacalite si vin. Spre marea lor dezamagire, observa ca odata ajunsse în „ring“, nimeni nu le da nici o atentie si ca deci luasera plasa, dar nu lasa sa se vada si continua sa faca act de prezenta.

Pe la 11 apare dom' Popescu, zicând ca tre' sa terminam, ca e prea tare, iar noi îl amânăm cu celebra „doar melodia asta, o punem încet“, punând doar bluesuri de un sfert de ora.

În fine, când nu mai putem sa-l ducem, ne caram cu totii la noi în camera, unde continuam bairamul, spre marea disperare a celor doua fete, care de altfel, se si cara dupa vreo juma' de ora.

Folosind modelul noptii trecute, transformam bairamul într-o atmosfera de delir si desfrâu conjugal, care degeneraza implacabil în somn.

Ultima noapte a unei tabere... Cu nervii la pamânt, cu fortele la zero, tusind ca un Trabant, ma aventurez în ultima noapte a unei tabere. Totusi, pe lângă boala, mai capatasem ceva în tabara : pe Mona. Si daca boala urma sa treaca de la sine, problema se pune, Mona de la cine urma sa treaca ?

O ultima problema pentru ultima zi. Dar pâna dimineata nu e ultima zi, asa ca nu e nici o problema.

Cap. XIX : Răbufnirea finală

Atmosfera de lucru în toate camerele. Adormiti, toti numaram paturile rupte, tablourile smulse, cearceafurile disparute. În final, sumele se aduna pe camere si se împart la numarul de locatari. Cu ultimii bani, copiii platesc prejudiciile aduse statului român.

În cele din urma, vila se elibereaza si odata cu ea multe amintiri se încuie pentru vecie.

Perechile se aduna în ultima varianta si pornesc greoi spre gara. Gara - ultima imagine a Sinaiei. Gara - ultima amintire. Gara - ultimul mohican.

Având înca destul de mult timp pâna pleaca trenul, ma apuc sa joc badminton cu Nana, sub privirile inocente si întrucâtva uimite ale Monei. Ceva i-a sclipit.

N-o las sa-i sclipeasca prea multe ca plec cu Bugiu si cu punga lui de bani (fise de 1, 3 si - mai rar - 5 lei) sa ne dam în masinute. 10 lei tura. Învat astfel de la Bugiu cum se conduce cu spatele „la misto“ si capat experienta pe masura ce suma disponibila capata dimensiuni alarmante. Când ea devine zero, ne oprim si revenim la gara. Bugiu pleaca cu trenu' de Sibiu la nu-s ce rude iar eu aflu de la Neamtu ca profele ar fi

mormait ceva în sensul ca n-au de gând sa ma ia cu trenul cu tabara. Motiv pentru care ma împrumut de la toti pâna ajung la pretul unui bilet si-mi iau bilet.

La scurt timp dupa aceea ma trezesc cu Alba Neagra lângă mine, întrebându-ma insinuant :

‘Banuiesc ca ti-ai luat bilet, nu ?’

‘Vai, dar sigur doamna ca mi-am luat ! Cum, puteam eu sa abuzez de bunavointa dumneavoastra într-o asa de mare masura ?’

‘Pot sa-l vad si eu ?’

‘Sigur, doamna.’

I-l arat, urmarindu-i satisfacut dezamagirea de pe fata si stabilind astfel o foarte mica dar noua victorie de palmares.

Venirea trenului ne gaseste în sictirul general specific venitului acasa. Ne îmbulzim cu totii sa prindem câte un loc, iar eu ma asez cu Mona, fata în fata cu Neamtu plus Laura. Desi nu mai e ca pe vremuri, relatia noastra supravietuieste. Încă.

Afara e urât si trenul merge încet.

Alba Neagra trece pe lângă noi, zicând catre Mona : „Te rog frumos sa stai decent !!!“. O ultima rabufnire.

Dar tabara s-a terminat.

Epilog

În apartamentul sau din strada Zorileanu 113, într-o discutie confidentiala cu Nana, doamna Ciurea îi marturisește acesteia profunda dezamăgire pe care a resimțit-o în urma taberei, cu privire la conflictele dure create în timpul ei.

Un om atât de minunat cum este Alba Neagra nu ar fi meritat să suporte atâtea lovituri morale din partea unor oarecare elevi de liceu, imensa sa puritate sufletească fiind astfel pe nedrept și violent lezată de niște infime personalități ca ale noastre*, zice ea.

I-as răspunde doamnei Ciurea printr-un scurt rezumat al acestei tabere.

Deși susține sus și tare că nu ia nici un blatist, minunata doamnă își depășește atribuțiile și se oferă să treacă cu vederea acest lucru, în schimbul unui minim comision. Refuzată, revine pe poziția inițială și încearcă să și-o impună. În cele din urmă reușește și rezultatul este că un copil de care este totuși responsabilă (era clar că nu înghițise gogoasa cu gazda din Sinaia) rămâne în strada o noapte întreaga, victima a

* Textual : "V-ati batut joc de un om minunat !"

Textul nu este reprodus fidel, ideea inițială fiind poate puțin deviata, fără a fi însă schimbată în ansamblu. Ne însușim eventualele critici cu privire la acest lucru. - NA

ignorantei acesteia. Departe de a-si constientiza gafa, reactia doamnei întrece orice imaginatie. Remuscarile nu mai au loc în sufletul încarcat de atâta puritate caci iata, doamna se lanseaza într-o hartuiala specifica vârstei adolescentei, lansând o suita de tachinari în intentia de a distruge o idila nevinovata. Este prinsa într-o asa de mare masura în acest joc, încât scapa din vedere unele elemente si își gaseste nasul în persoana lui Nea Petrica, ce se dovedeste a fi mai lipsit de scrupule decât ea si de care este, în cele din urma, „molestata“.

Pusa la rândul ei în situatia de a fi aruncata în strada, face uz de autoritatea dobândita prin forta asupra copiilor din tabara si își depaseste din nou atributiile, cerând sistarea taberei si revenirea la Bucuresti. Se loveste însa de autoritatea legala pe care o reprezinta Popescu, directorul de tabara, om fara prea multe principii de altfel si porneste cu acesta un razboi deschis. Înfrângerea o suporta fara a putea riposta în momentul „coalizarii“ celor doi presupusi adversari si singura reactie de care se dovedeste a fi capabila este „rabufnirea finala“.

Si acum, pentru a pasa pisica moarta în curtea vecinului, vin si întreb : Cine a pornit toate aceste conflicte ? De ce, odata pornite, nu a încercat sa le

opreasca ? Este, într-adevar, un razboi real si semnificativ acela între un copil de 15 ani si un adult ? Este o dovada de maturitate lansarea într-un astfel de conflict ? Nu s-ar fi putut evita toate acestea ? Cum îl chema pe Don Quijote ?

Dându-mi singur raspuns la aceste întrebări, ma gândesc ca „puritatea“ de care vorbea doamna Ciurea nu-i chiar asa de cusera. Si când te gândesti ca am mai si lezat-o ! Lupta ramâne deschisa !

Note la Zăstragâl Uizin

1. Ciurea : fosta profesoara de limba engleza în Liceul de Informatica, având niste vederi stranii vis-a-vis de viata înconjuroare.

2. Alba Neagra : Gheorghe Mioara, profesoara de informatica în acelasi liceu, zisa si „Madam Contrast“, înca în cautarea unui elev care sa înțeleaga ce preda. Atitudine desueta vis-a-vis de relatiile în cupluri, probabil o neadaptata la secolele XIX, XX si, dupa anul 2000, XXI. Agresiva în a-si impune punctul de vedere, si-a atras sentimente nefavorabile din partea elevilor.

3. Corveta : Autorul cartii, la vremea respectiva elev în Liceul de Informatica. Pe numele mic, Radu. Fondator al firmei Free Corvette (1989), primul mare falit al liceului cu aceeasi firma (1992).

4. Neamtu : Catalin Lazia, primul coleg de banca, aflat la prima si ultima sa tabara platita din liceu.

5. Cip : Ciprian Dinu, al doilea coleg de banca, marcat moral de faptul ca în a doua zi de liceu nu l-am

recunoscut ca fiindu-mi cunoscut, aflat în una din ipostazele de creier, mâna dreapta sau stânga în desfasurarea oricarei prostii facute împreuna.

6. Bugiu : Mihai Constantin, al treilea si ultimul coleg de banca, înaltime 1,90, greutate potrivita, frunte înalta, figura expresiva, muschi. Descrierea i se potriveste în putinele si rarele momente când nu doarme.

7. Seek and Destroy : Single desprins de pe albumul Kill'em all, 1983 Metallica.

8. Blitzkrieg si Am I Evil : Melodii incluse în varianta CD - digitally remastered - a albumului Kill'em All, 1983 Metallica. Aluzii la unele dispute radiofonice ale autorului cu Lenti Chiriac.

9. Obituary : Celebra formatie de Grind Core.

10. Mona : Simona, cu care autorul a facut cunostinta în aceasta tabara si a desfacut-o la sfârșitul ei.

11. Ciurila : Ionut Ciurea. Initialul prieten al Monei (10). Nu are nici o legatura cu Ciurea (1) si bine face.

12. Nana = Virtuala prietena a lui Ciurila (10). Draguta, simpatica, atragatoare, chipesa, vioaie, sprintara (pentru ca va citi si ea, probabil, aceste rânduri).

13. Laura si Ana = colege de clasa taberiste.

14. Sigartau = profesor de istorie în Liceul de Informatica, tata al propriei fete care apare la Ora 25 de la TVR si careia îi seamana ca temperament si inteligenta. Ca profesor, are pasiunea ca elevii sai sa afle mult mai multe lucruri decât i-ar putea interesa vreodata. Ca tata, rezultatul îl vede o tara întreaga la televizor.

This is the end...

~1993~

IN IDEEA CĂ CINE-SI SCRIE MEMORIILE DE MIC N-APUCĂ SĂ LE UITE,
VĂ PREZENTĂM O BRILANTĂ CREATIE A HORORULUI MONDIAL

Free Corvette

ZĂSTRAGĂL UIZIN

• **Supraviețuind liceului** •

PĂSTREAZĂ-TI ULTIMA SUFLARE PENTRU A PUTEA SUGHITA.

"În scurt timp simt cum oasele îmi spintecă muschii, cu o durere teribilă. Mă simt ca prins într-o banchiză polară. Închid ochii și încerc să ies în afara timpului. Treptat, îmi alung și celelalte gânduri și rămân într-o stare de hibernare, undeva între trezie și somn, simtind ochii săgetându-mă de oboseală. Simt cum ultima brumă de voință mi se scurge din corp. Numai instinctul de conservare mă mai împiedică să mă prăbusesc..."

O romantioasă poveste de dragoste se îmbină cu o comedie sinistră pe fondul unui horror fudroaiant. Tensiunea permanentă este cu dibăcie manevrată într-o evoluție sinusoidal-ascendentă, astfel că adrenalina eliberată se constituie într-un adevărat orgasm intelectual, ori de câte ori acest lucru se produce, ceea ce este un lucru care reprezintă totuși ceva, cel puțin dintr-un anume punct de vedere, cât și celelalte probleme derivate, care ele însele, desigur !!!

Un bestselăr autentic.